

1

ชื่อเรียก

ความฝันหนึ่งของเจย์คือการมีพี่น้อง พอเริ่มรู้ความและเข้าใจวิถีชีวิตของคนในตระกูลสก็อตที่ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว เด็กชายเคยขอแม่ว่าอยากมีน้องชายหรือน้องสาวสักคนก็ได้ แต่น่าเสียดายที่พ่อกับแม่ไม่เคยเติมเต็มความฝันนี้ของเขา เวลาที่ผ่านมาสิบสองปีของเจย์จึงหมดไปกับการใช้ชีวิตในพิพิธภัณฑสถาน แต่ทันทีที่เฝ้าร่างเอเทมูทั้งห้า ความฝันที่จะมีน้องเป็นของตัวเองก็กลายเป็นจริงอย่างไม่ทันตั้งตัว

“แง้!”

ทันทีที่ไอเวทมนตร์สลายไป ปีศาจตัวน้อยก็เปล่งเสียงอันทรงพลังดังก้องไปทั้งพื้นฟ้าเหนือ่านน้ำ แอนนิมอสขยับตัวเพื่อกางอาณาเขตเก็บเสียง เพราะถึงแม้คนอื่นจะไม่ได้ยิน แต่เสียงกรีดร้องของปีศาจก็ไม่ได้ต่อสุขภาพหูเจย์เท่าไร ในขณะที่เจย์พุ่งไปหาเด็กน้อยเพื่อโอบกอดเอาไว้

ปีศาจแห่งเก้าถ่านตนนี้กอดเจย์ตอบทันที ด้วยขนาดตัวเท่ากับเด็ก

ทารกทำให้เจย์รู้สึกเหมือนเขากำลังกอดตุ๊กตาหมีตัวใหญ่ เด็กชายรู้สึกดี
อย่างประหลาด

“กิดิม นื่องน่ารักจังเลย”

“ไม่เห็นน่ารัก” กิดิมตอบอย่างไร้เยื่อใย

เจย์ไม่สนใจ เขากระชับอ้อมกอดแล้วพุ่งตัวกลับไปนั่งบนหลังของ
เช็กเกอร์ พอนั่งได้มั่นคงแล้วเด็กชายก็ก้มลงกระชับปลอบปีศาจตัวน้อย
ที่ยังร้องไม่หยุดว่า

“น้องชายอย่าร้องเลย พี่ชายอยู่นี่”

เหมือนเล่นกล เพียงได้ยินเสียงปลอบของเจย์ ปีศาจตัวน้อยก็
ค่อยๆ หยุดร้องให้ก่อนจะลืมตาขึ้นมอง เผยดวงตาสีม่วงอมแดงเปล่ง
ประกายสดใส แล้วปีศาจน้อยก็ยิ้ม

เจย์เห็นอย่างนั้นก็ยิ้มกว้างก่อนหันไปอวดกับกิดิมว่า

“น้องลืมตาแล้ว คูลี ยิ้มให้ฉันด้วย”

กิดิมเบะปากแล้วเคลื่อนไหวตัวมานั่งบนหัวเจย์โดยไม่พูดไม่จา ขณะที่
เอื้อมมูตคนอื่นเคลื่อนไหวตัวมาล้อมเจย์เพื่อคุ้มกัน พร้อมกับที่เช็กเกอร์ถาม
ว่า

“กลับเลยใช่ไหม”

“อืม กลับเลย อีกไม่นานจะมีหน่วยลาดตระเวนของฮอปกินส์มา
ทางนี้” คาร์เนจตอบขณะที่กอดกระดานหมากรุกแล้วพุ่งออกไปพร้อมกัน
ทั้งคู่

“เราจะเรียกเขาว่าอะไรดี” เจย์เอ่ยขึ้นเพื่อปรึกษา สวิตที่เขารู้จัก
ทุกคนมีชื่ออยู่แล้ว แต่ปีศาจที่เพิ่งเกิดใหม่ตอนนี้ทุกคนเรียกว่า ‘ปีศาจแห่ง
เก้าถ่าน’ แต่นั่นไม่น่าจะเป็นชื่อที่ดี เจย์เลยไม่แน่ใจว่าควรเรียกอีกฝ่าย
ว่าอะไร

“จะเรียกอะไรก็เรียกเถอะ” เนโรเอ้อย่างไม่ใส่ใจ

แอนนิมอสเอ่ยต่อ “บนโลกนี้มีปีศาจแห่งเก้าถ่านอยู่อีกสองตน
ตนแรกชื่อ อัศวุไซ์ ตนที่สองชื่อ อัสมายา แต่ข้าไม่แน่ใจหรอกนะว่า
เจ้าควรตั้งชื่อให้เขาหรือเปล่า”

“ทำไมต้องมีคำว่า ‘อัส’ ทั้งคู่เลยล่ะ” เจย์ถาม

แอนนิมอสเคลื่อนตัวมาใกล้พลางตอบว่า

“น่าจะล้อมาจากคำว่า Ash ที่แปลว่าเก้าถ่าน หรือไม่ก็มาจาก
ชื่อเรียกของปีศาจแห่งเก้าถ่าน”

“ชื่อเรียก?”

“อัสมิวนั่นคือชื่อปีศาจแห่งเก้าถ่าน และเป็นอีกชื่อของถ้วยแก้วแห่ง
โมนาเซีย” คราวนี้คาร์เนจเป็นคนตอบ

“อัสมิวนะ” เจย์พึมพำ เป็นเหตุให้ปีศาจในอ้อมกอดยิ่งกว้างเหมือน
จะรับรู้่ว่าเจย์เรียกเขาอยู่

“แต่ไม่ควรตั้งชื่อให้ตรงขนาดนั้นหรอก” ซีโรรีบแย้ง

“ทำไมล่ะ”

เอเทมูแห่งผืนปามองคนถามแล้วตอบว่า

“เจ้าไม่คิดว่ามันสิ้นคิดไปหน่อยหรือ เพราะเป็นอัสมิวนึงได้ชื่อ
ว่าอัสมิวนะ”

เจย์กะพริบตาแล้วพยักหน้า แต่ก็ถามว่า “ไม่ได้หรือ เป็นอัสมิวนะ
แล้วใช้ชื่ออัสมิวนิดตรงไหนอะ ที่ชนมบั๋งเราก็กเรียกว่าชนมบั๋งนี่”

ไม่มีใครตอบคำถามของเจย์ เด็กชายนั่งคิดต่อ สุดท้ายก็ยอมแพ้

“คิดชื่อดีๆ ไม่ออกอะ เขาเป็นว่าเรียกชื่อนี้เป็นชื่อสำรองไปก่อน
แล้วกันเนาะ อัสมิวนะ เนาะ” เจย์หันมาพูดพลางพยักหน้ากับเด็กน้อยใน
อ้อมกอด

อัลโมวเห็นเจย์ยิ้มให้ก็ยิ้มตอบแล้วหัวเราะคิกคัก

เหล่าเอเทมมูเห็นเด็กชายไม่สนใจจะหาซื้อที่ควรตั้งก็ได้แต่มองหน้ากัน เหตุผลที่ไม่มีใครตั้งชื่อปีศาจแห่งถ้ำถ่านว่าอัลโมว ก็เพราะไม่ต้องการให้เป็นจุดเด่นเกินไป ถึงอย่างนั้นในเมื่อเจย์คิดจะใช้คำนี้ก็คงต้องปล่อยเลยตามเลย

คาร์เนจมองเจย์ที่เล่นกับอัลโมวบนหลังเช็กเกอร์อย่างอารมณ์ดีก็ยกยิ้ม สปริเชียลที่เก่งกาจจะเป็นที่รักของปีศาจ เจย์เองก็มีคุณสมบัตินั้นพอนึกถึงตรงนี้ภูตอากาศก็คิดถึงคำพูดของวิทก่อนหน้าว่า

‘อดีตจะจบลงในวันนี้ ขณะที่อนาคตก็จะเริ่มต้นในวันนี้เช่นกัน’

ด้วยสถานะของคาร์เนจที่เฝ้ามองโลกใบนี้มานาน จึงเข้าใจดีว่าสิ่งที่วิทพูดคือความจริงแท้ของโลก มนุษย์หลายคนยึดติดกับอดีต มนุษย์อีกหลายคนไฝฝันถึงอนาคต แต่น้อยคนนักจะรู้ว่าสิ่งที่พวกเขาครอบครองอย่างแท้จริงคือ ‘ปัจจุบัน’ เท่านั้น

เมื่อคิดได้อย่างนี้คาร์เนจก็ทอดตาไปทางเด็กชายที่พูดคุยอยู่กับปีศาจตัวน้อย เจย์ สก็อต คือส่วนผสมของอดีตและอนาคต บางทีการเลือกของเด็กคนนี้อาจทำให้หลายๆ สิ่งเปลี่ยนไป

ไม่มีใครพูดคุยอะไรกันอีกในหมู่คณะ พวกเขา กลับมาถึงบ้านของเจย์ จากนั้นเช็กเกอร์ก็จากไป เอเทมมูทั้งหมดยกเว้นกิดิมกลับไปประจำหน้าที่คุ้มกันบ้าน ส่วนเจย์อุ้มอัลโมวให้มานอนบนเตียงแล้วเอ่ยว่า

“นอนตรงนี้ก่อน ฉันจะไปอาบน้ำ หามดึ้นนะ เดี่ยวตกเตียง”

แม้จะพูดอย่างนั้นเจย์ก็ยังหาหมอนและหมอนข้างมาหนุนตรงขอบเตียง ไม่ให้ปีศาจน้อยหล่นลงมา จากนั้นรีบดึงผ้าขนหนูและชุดนอนมาถือ ก่อนจะออกจากห้องก็ยังกำซับกิดิมว่า

“ฝากดูด้วยนะกิดิม”

เอเทมมูแห่งผืนดินซึกสีหน้า แต่ไม่ได้ปฏิเสธ เจย์จึงถือว่ากิดิมรับปาก เขาออกจากห้องไปอย่างสบายใจ

“แอ้” ปีศาจตัวน้อยร้องขึ้นหลังจากห้องเงียบไปไม่ถึงหนึ่งนาที

กิดิมลอยตัวมามองก็เห็นเจ้าตัวผู้พยายามดิ้นเพื่อพลิกตัว ท่าทางของมันทำให้กิดิมขมวดคิ้ว อัลโมวที่เกิดจากการเผาร่างเนโครแมนเซอร์ที่ไร้เอเทมมูจะมีความสามารถพิเศษซึ่งได้จากการเรียนรู้ทักษะต่างๆ จากความทรงจำของร่างกาย อัลโมวของเจย์เป็นปีศาจที่เกิดจากการเผาร่างของเนโครแมนเซอร์ที่เก่งที่สุดถึงห้าคน ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมร่างกายของเจ้าปีศาจตนนี้จึงมีพัฒนาการที่รวดเร็ว

ตึก!

ในที่สุดเจ้าตัวเล็กก็พลิกตัวได้ ก่อนจะเริ่มยันตัวขึ้นแล้วคลาน กิดิมทั้งตัวลงบนหัวเด็กน้อย ทำให้ร่างที่เพ่งยันตัวขึ้นคลานสีชาลัมแผละ นอนคว่ำกับพื้น

‘ทำตัววุ่นวาย’ กิดิมบ่น

แม้คนถูกบ่นจะไม่ได้ยิน แต่เด็กน้อยคนนั้นก็ต่อต้านโดยยันตัวขึ้นมาอยู่ในท่าคลานอีกครั้ง

ปัก!

เด็กน้อยถูกกิดิมดันจนนอนราบกับเตียงอีกครั้ง คราวนี้คนโดนรังแกร้องประท้วง

“อ้อ!”

‘อยู่เฉยๆ’

“แอ้!” เจ้าตัวน้อยไม่ยอม อัลโมวดิ้นไปมาแล้วยันตัวลุกขึ้นพร้อมกับสะบัดหัว ทันใดนั้นพายุลูกย่อมและเปลวไฟก็พุ่งออกมาจากเขาทั้งสองข้าง ทำให้กิดิมต้องลอยตัวขึ้น เด็กน้อยจึงดันตัวขึ้นมานั่งจนได้

“ไอ้เด็กนี่” กิติมบ่นขณะได้ยินเสียงหัวเราะของแอนนิมอส ทำให้
เอเทมมูแห่งผืนดินยิ่งอารมณ์เสีย

“เรามีพลังของพวกเรา” แอนนิมอสบอก

กิติมไม่ตอบ แอมนิ่งถอยตัวออกห่างอย่างไม่สนใจว่าอีกฝ่ายจะ
ตกเตียงหรือไม่

“อยากจับตัวก็เอาเลย ข้าไม่ยุ่งแล้ว”

อัสโมวมองซ้ายมองขวาแล้วไม่เห็นเจยกี้คิลานข้ามหมอนข้าง แต่
เพราะถ่านน้ำหนักไม่ดี เมื่อข้ามพ้นหมอนข้าง เด็กน้อยก็ร่วงลงจากเตียง

“ระวัง!” แอนนิมอสร้องเตือน

ว้าว! สายลมหอบใหญ่พุ่งมาพุงไม่ให้อัสโมวหน้ากระแทกพื้น แต่
แทนที่เด็กน้อยจะตกใจกับอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น กลับหัวเราะชอบใจแล้วชูมือ
ร่ากับผู้อื่นะ

“ติงต๊อง”

เสียงของโฟร์เทียเรียกความสนใจของอัสโมวที่ทิ้งตัวลงนั่งกับพื้น
เจ้าของดวงตากกลมใสเงยหน้าขึ้นมองโฟร์เทียแล้วกวักมือเหมือนต้องการ
ให้โฟร์เทียเข้ามาหา

เอเทมมูแห่งเปลวเพลิงสงสัยว่าเจ้าตัวจ้อยนี้จะทำอะไรได้ จึง
เคลื่อนตัวเข้าไป ไม่ทันไร หางมังกรของเจ้าหนูนี้ก็พุ่งเข้ามารัดตัวโฟร์เทีย

“ปล่อย!” โฟร์เทียคำราม แต่อัสโมวไม่ปล่อย เอเทมมูแห่งเปลว
เพลิงจึงปล่อยเข็มไฟที่มัดอัสโมวอย่างไร้ปราณี

“โอ้ย! อี๊ก! แง้!”

เสียงร้องไห้ของอัสโมวดังลั่น ถึงอย่างนั้นคนในบ้านสก็อตก็ไม่มี
ใครได้ยิน เพราะแอนนิมอสใช้อาณาเขตดูดเสียงเอาไว้ อัสโมวร้องให้
พลางตัวหดหู่มากอด ไม่นานลำแสงสีเขียวก็ผุดขึ้นตามรอยแผลแล้วหุ้ม

เนื้อส่วนนั้น พอความเจ็บปวดค่อยๆ คลายลง เสียงร้องไห้ของเด็กน้อยก็เบาลงตามไปด้วย

“ดูเหมือนอัสโมวตัวนี้ได้มรดกพลังของพวกเราไปทั้งหมดเลยนะ” ซีโรที่ปรากฏตัวขึ้นอ่อย แม้แต่เนโรที่ไม่คิดจะเสวนาด้วยยังปรากฏตัวออกมามองอัสโมว

“เพิ่งเกิดยังมีพลังขนาดนี้ ต่อไปคงวุ่นน่าดู” แอนนิมอสเอ่ยพลาง ขยับออกห่างจากอัสโมวที่พอลายเจ็บก็เริ่มคลานไล่ตามเธอ และแม้ว่าพวกเขาจะลอยตัวขึ้นสูง อัสโมวก็คลานขึ้นไปบนอากาศได้

“แถมเรียนรู้ไวเสียด้วย” ซีโรเปรย

อัสโมวมองเอเทมมูตนั่นที่ตอนนี้ก็กินสนุกคลานเข้าไปหา เหล่าเอเทมมูก็เคลื่อนไหวตัวหนี สุดท้ายเมื่อเจย์กลับเข้ามาในห้องจึงเห็นอัสโมวคลานอยู่กลางอากาศ ขณะที่เหล่าเอเทมมูบินหลบไปมา

“เล่นอะไรกันน่าสนุก”

“ไม่ได้เล่น”

“ไม่ได้เล่น”

พอฟังเอเทมมูทั้งหมดแย้ง เจย์ก็ถึงกับผงะ แต่ก่อนที่เขาจะพูดอะไร เหล่าเอเทมมูก็จางหายไป เจย์เลยกวักมือเรียกเด็กน้อย

“อัสโมวมานี่เร็ว ได้เวลานอนแล้ว”

ปีศาจน้อยได้ยินเสียงเจย์ก็รีบคลานมาหา พอเจย์อ้าแขน อัสโมวก็โผล่เข้ากอดพลางซบหน้ากับไหล่ก่อนกอดเจย์ไว้แน่น เจย์เดินมายังเตียง แล้วจัดที่นอนให้เด็กน้อยนอนด้านใน ขณะที่ตัวเขานอนด้านนอก ไม่นานห้องทั้งห้องก็มีดลง

‘เจ้าคิดจะเลี้ยงปีศาจด้วยตัวเองหรอ’ กิติมเอ่ยขึ้นท่ามกลางความมืด เจย์รับรู้ได้ว่ากิติมทั้งตัวลงนั่งบนหมอนข้างๆ แก้มเขาเหมือนทุกวัน

เด็กชายจึงตอบว่า

“คุณคาร์เนจบอกว่าสปีเรียลต้องดูแลปีศาจของตัวเองให้ดี แอม
อัสโมวเป็นปีศาจที่เกิดจากร่างของพวกนาย ฉันจะต้องดูแลเขาให้ดีที่สุด”

“ที่พูดนั้นรู้หรือว่าต้องดูแลยังไง”

“ไม่รู้อะ เดี่ยวค่อยถามคุณคาร์เนจ” เสียงของเจย์ยานคางขึ้น
เรื่อย ๆ ไม่นานเด็กชายก็หลับไป

ตั้งแต่สำเร็จศาสตร์เนโครแมนซี เจย์ก็ต้องรู่กับการสร้างนาฬิกา
ทรายแห่งชีวิต กิติมจึงจัดการฝึกวิชาให้เจย์ในความฝัน คืนนี้จึงเป็นอีก
คืนที่เจย์ได้นอนหลับสบาย

กิติมมองใบหน้ายามหลับของเด็กชายแล้วเหลือบมองเจ้าหนูน้อย
ปีศาจที่ยังไม่หลับ แต่กลับนอนนิ่ง ไม่สนใจเหมือนตอนเจย์ไม่อยู่

“หึ สร้างภาพ” กิติมพึมพำกับตัวเองก่อนจะหายตัวไป

เช้าวันใหม่ของบ้านสก๊อตดูวุ่นวายกว่าทุกวัน เพราะเจย์
พาอัสโมวมาแนะนำกับคุณพ่อคุณแม่ จากนั้นเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืน
ทั้งหมดให้ฟัง โจนารานับฟังอย่างสนใจ เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้รับ
ข้อมูลเกี่ยวกับดินแดนที่อยู่ในแผนที่แห่งการถือกำเนิดจากปากคนที่มี
ประสบการณ์ตรง

“ลูกใช้ปีศาจในการตามร่องรอยของเหล่าเอเทมมูพร้อมกันหรือ”
โจนารานถามขณะรับแก้วกาแฟจากภรรยา

“ครับ มันเวียนหัวมากเหมือนกัน แต่ผมก็ทำได้ แม้จะอ้วกไปรอบ
หนึ่งก็ตาม” เจย์เอ่ยพลางมองอัสโมวใช้มือป้อน ๆ กำส้อมจิ้มเนื้อสเต็กที่
หันเป็นลูกเต๋า ส่งมันเข้าปากแล้วเคี้ยวอย่างเอร็ดอร่อย

“นี่มันจานที่สองแล้วนะ กินเยอะเหมือนกันนะเนี่ย”

ตอนแรกเจย์ก็กังวลว่าอัลโมวกินอาหารแบบไหน พอลงมาถึงโต๊ะอาหาร เขาก็เห็นคาร์เนจกำลังช่วยแม่อย่างสเท็กอยู่พอดี

ปีศาจ แปลว่า ผู้กินเนื้อ

แม้อัลโมวจะเพิ่งเกิด แต่อาหารของปีศาจน้อยก็ยังเป็นเนื้ออยู่ดี คาร์เนจบอกอีกว่าสัญญาณเอาตัวรอดของปีศาจนั้นยอดเยี่ยมมาก เพียงแค่เห็นมาร์กาเรตใช้ส้อมจิ้มเนื้อแล้วป้อนครั้งเดียว อัลโมวก็ทำตามได้ ซึ่งทักษะการเรียนรู้นั้นก็แสดงให้เห็นตั้งแต่ตอนอัลโมวตื่นนอน เพราะปีศาจน้อยลอกเลียนแบบท่าทางของเจย์ทั้งหมด

ไม่ว่าจะเป็นล้างหน้า แปรงฟัน อาบน้ำ เสียแต่อย่างแต่งตัวไม่ได้ เพราะไม่มีเสื้อผ้าที่เหมาะสม เลยต้องเดินลงมายังชั้นล่างทั้งที่ใส่เสื้อยืดของเจย์ตัวเดียว โชคดีที่มาร์กาเรตยังไม่เอาเสื้อผ้าตอนเจย์เป็นเด็กไปบริจาค อัลโมวในตอนนี้อาจใส่ชุดของเจย์ไปก่อน

“อืม ถ้าลูกทำได้ขนาดนี้ เดี่ยววันเสาร์อาทิตย์นี้พ่อจะเริ่มสอนให้ลูกใช้ดวงตาของสก็อตอย่างจริงจังเสียที”

เจย์พยักหน้ารับอย่างอดตื้นตันไม่ได้ ตอนอยู่ที่ตุรกี เขาได้เห็นพ่อแสดงพลังของสก็อตออกมา แถมยังบอกว่าหลังจากเขาอายุสิบสองปีเต็ม ร่างกายของเขาจะทำงานนั้นได้ และพ่อจะสอนเขาด้วยตัวเอง เจย์เฝ้ารอกเรียนนี้มาก ทว่าตั้งแต่กลับมา เจย์ก็มัวแต่ยุ่งกับการเรียนศาสตร์เนโครแมนซีและจินาธานก็ยุ่งกับการปิดโครงการวิจัยของสก็อตที่อยู่ในช่วงโค้งสุดท้าย ทุกอย่างจึงเลื่อนมาจนถึงตอนนี้

“แปดโมงกว่าแล้วนะคะคุณ เดี่ยวคุณก็เข้างานสายหรือก” มาร์กาเรตเตือนสามีจากห้องครัว

จินาธานรีบดื่มกาแฟให้หมดแล้วลุกขึ้นลูบหัวเจย์เบาๆ ก่อนจะไปหอมแก้มภรรยา จากนั้นเดินออกจากบ้านไป

“ผมต้องทำข้อสอบจบเกรดสิบสองเมื่อไรครับแม่” เด็กชายถามขึ้นหลังจากแม่เอาจานเนื้ออย่างมาวางให้อัสโมว

“คุณพ่ออยากให้ลูกทำอย่างอื่นไปก่อน เพราะเราเพิ่งส่งผลการสอบเกรดสิบเอ็ดของลูกไป คนอื่นอาจจะตกใจถ้าลูกเรียนเกรดสิบสองจบเร็วเกินไป”

“อย่างนี้ช่วงเช้าของทุกวันผมก็ว่างนะสิ” เจย์พูดด้วยน้ำเสียงดีใจก่อนจะยู่หน้าเพราะการปรากฏตัวของฟิสต์ ดวงวิญญาณของนาวิกโยธินที่รับผิดชอบดูแลการเสริมสร้างร่างกายให้เขา

“เห็นว่าเมื่อคืนน่าจะเหนื่อย วันนี้เลยไม่ไปลูก แต่หลังจากวันนี้เราคงต้องปรับตาราง”

พอได้ยินฟิสต์บอกอย่างนั้น เจย์ก็หนวๆ ร้อนๆ เล็กน้อย แต่เพราะรู้ว่าการฝึกฝนร่างกายนั้นจำเป็น เด็กชายเลยเลิกคิดเรื่องที่จะอู้แล้วสนใจเวลาว่างในวันนี้ที่ได้รับอย่างไม่คาดฝันดีกว่า

“วันนี้เราไปซื้อเสื้อผ้าให้อัสโมวกันดีไหมครับแม่”

“แต่ปีศาจเด็กน่าจะโตไวไหมลูก ซื้อมาก็อาจจะเปลือง เสื้อผ้าของลูกหลายชุดก็ยังไม่อยู่”

เจย์นั่งคิดไปแล้วพยักหน้า ก่อนจะเอ่ยว่า “กันไปซื้ออาหารกับขนมดีกว่าครับ ให้กินเนื้ออย่างเดียวยคงไม่ดี”

มาร์กาเรตมองลูกชายด้วยสายตาเอ็นดู แต่ก่อนที่จะตอบอะไร เด็กน้อยที่มีอาหารเต็มปากก็เปล่งเสียงออกมาว่า

“ดี!”

สองแม่ลูกหันไปมองต้นเสียงก็เห็นอัสโมวที่ปากเปื้อนซอสเนื้อส่งยิ้มแฉ่งให้

“นายพูดได้แล้วเหอ สูดยอด”

“สุดยอด!” อัสมิอวพูดตาม ยิ่งทำให้เจย์ยิ้มกว้าง

‘กิติมฯ อัสมิอวพูดได้แล้วอะ’

‘หุมนั้นไม่ได้หนวก ได้ยินพวกเจ้าพูดมากๆ ก็พูดได้เองแหละ’

‘ดีจังเลย ฉันก็จะมีน้องเอาไว้มากเล่นแล้ว’

กิติมไม่ได้แสดงความยินดีกับความคิดนี้ของเจย์ แต่เจย์ไม่สนใจ เขามองอัสมิอวด้วยดวงตาเปล่งประกายพลางสอนให้อีกฝ่ายเรียกชื่อของเขา

“เรียก ‘เจย์’ สิ อัสมิอว”

อัสมิอวที่กำลังเคี้ยวเนื้ออย่างเอร็ดอร่อยเอียงคอ เจย์เลยชี้นิ้วมาที่หน้าตัวเองพลางพูดยั่วว่า

“เจย์”

“เจย์” อัสมิอวพูดตาม

เจย์ยิ้มกว้าง “น่ารักจังเลย”

อัสมิอวเห็นเจย์ดีใจก็เรียกซ้ำอีก “เจย์...เนื้อ...อร่อย”

“เก่งมากเลย”

เจย์ปรบมือชอบใจพลางสอนให้อัสมิอวเรียกมาร์กาเรต พอปีศาจน้อยทำได้อีก บรรยายภาศบนโต๊ะอาหารของครอบครัวสก็อตก็เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ กิติมมองความรื่นเริงนั้นด้วยสายตาคมดอารมณ์

ฟิสต์เอ่ยขึ้นว่า “ท่านกิติมอิฉาอัสมิอวเหอครับ”

กิติมเหลือบมองฟิสต์ด้วยสายตาเย็นชา ฟิสต์เลยเลือกที่จะไม่พูดอะไรอีก

2

ค้นหา

รัมเบลล์ สการ์เล็ต มีสีหน้าเคร่งเครียดขณะต้อนรับบุคคล
สำคัญของฮอปกินส์ที่เดินเข้ามาในห้องทำงานของเขาโดยไม่แจ้งล่วงหน้า
“ไม่ได้พบกันนานเลยรัมเบลล์” เสียงเรียบกับใบหน้าที่มีแต่โครง
กระดูกหินของเปตราทำให้รองนายกเทศมนตรีเมืองสการ์เล็ตถึงกับหายใจ
ติดขัด

ตั้งแต่หลายเดือนก่อนที่เขาพลาดทำให้เด็กชายจากตระกูลสก็อต
เขาก็ส่งเรื่องต่อให้ มีเซล สวิฟต์ รองหัวหน้าหน่วยพิเศษฮอปกินส์ประจำ
สำนักงานฮอปกินส์ สาขาเมืองสการ์เล็ตไปแล้ว และเพื่อแสดงความ
จริงใจ เขาได้อำนวยความสะดวกทุกอย่างแก่มีเซล แต่ไม่ว่าจะเป็นคน
ของเขา หรือคนของฮอปกินส์ก็ไม่มีใครแกะรอยซูเปอร์ลิสต์ปริศนาคนนี้
ได้เลย

‘แกะได้ก็แปลกแล้ว เพราะเบาะแสเดียวคือพวกเราพี่น้องสการ์เล็ต

ถึงแม้จะฆ่าพวกเราก็ยังไม่ได้เบาะแสอยู่ดี’

แม้ตระกูลสการ์เล็ตจะถือทางฮอปกินส์และให้ความร่วมมือมาตลอด แต่พวกเขาก็ยังต้องรักษาสถานอำนาจของตระกูล การสืบประวัติของ เจย์ สก็อต นั้นเสี่ยงเกินไป หลังจากหกเดือนที่ให้ความร่วมมือกับฮอปกินส์ เขาก็ต้องกันตัวเองออกมา ถึงอย่างนั้นชายหนุ่มก็ยังรับผิดชอบหน้าที่ในโครงการแปลแผ่นดินเหนียวที่ได้รับมอบหมายจนเสร็จลุล่วง

“ท่านเปตรามาเยี่ยมในครั้งนี้นี้อะไรให้ผมรับใช้อย่างนั้นหรือครับ” รัมเบลล์ทำใจดีสู้เสือ เขาทถามอย่างนอบน้อม

“พอดีข้าได้รับรายงานจากมีเซล แล้วมีข้อสงสัยเล็กน้อยเลยอยากมาถามเจ้าด้วยตัวเอง” เปตราเอ่ยขณะนั่งบนโซฟาที่รัมเบลล์เชิญให้นั่งลง

“ข้อสงสัยอะไรหรือครับ”

เปตราเคาะนิ้วเบาๆ ที่หลังมือของตัวเอง ลูกโป่งพลังวิญญาณก็ลอยขึ้นจากหลังมือของเขา เป็นภาพมีเซลนอนอยู่บนเตียงในโรงพยาบาล ทำให้รัมเบลล์หายใจสะดุด สภาพของมีเซลเหมือนเพิ่งผ่านการต่อสู้อย่างหนักมา แต่ก็ยังดีกว่าสภาพของคนกลุ่มแรกที่ลอบติดตาม เจย์ สก็อต เพราะคนพวกนั้นถูกฆ่าทิ้งทั้งหมด

“คุณมีเซลได้รับบาดเจ็บจากอะไรครับ”

“แน่นอนว่าต้องเป็นคนมาก่อกรนเรา แม้ครั้งนี้จะไม่ถึงตาย แต่มีเซลก็คงต้องใช้เวลาอีกพักใหญ่ในการฟื้นฟูร่างกาย แต่การเจ็บตัวของเขาก็ไม่เชิงว่าจะสูญเปล่าเสียทีเดียว เพราะมันทำให้เรารู้ว่าคนที่ล้ามาอยู่กับภารกิจของข้าเป็นซูปเปอร์ลิสต์จริง”

รัมเบลล์ขมวดคิ้ว “รู้ได้ยังไงครับ”

“มีเซลถูกจูโจมโดยภูตอากาศ” เปตราตอบ

ความเจ็บปวดเกิดขึ้นทันทีและตามมาด้วยอาการขนลุก รัมเบลล์เป็นอัลคิส ผู้ศึกษาอัลคิสทุกคนเมื่อมีความรู้ความเข้าใจถึงขั้น หรือพิสุจน์ตัวเองต่อทีสปิริตได้แล้ว จะได้รับการแนะนำจากทีสปิริต ซึ่งการได้รับคำแนะนำนั้น แม้ได้รับเพียงครั้งเดียวก็อาจหมายถึงการพัฒนาแบบก้าวกระโดด

ในชีวิตของอัลคิสคนหนึ่ง การได้รับความเมตตาหรือความเอ็นดูจากทีสปิริตถือเป็นเกียรติสูงสุด แต่ในโลกของทีสปิริตนั้นก็ยังมีลำดับขั้น ด้วยความที่ตระกูลสการ์เลตเป็นอัลคิสมาหลายรุ่น รัมเบลล์จึงได้รับความเอ็นดูจากทีสปิริตที่อยู่คู่กับตระกูลอย่างมาก ถึงอย่างนั้นเขาก็ได้รับคำแนะนำเพียงสิบกว่าครั้งเท่านั้นในช่วงชีวิตที่ผ่านมา

สิ่งหนึ่งที่อัลคิสทุกคนรู้ดีก็คือ ในบรรดาทีสปิริตทั้งโลกมีทีสปิริตที่เป็นดั่งเสาหลักอยู่ทั้งหมดสี่ต้น ทั้งสี่ต้นนั้นถูกเรียกขานว่า เกรตทีสปิริต และสิ่งที่บ่งบอกศักดิ์ฐานะของเกรตทีสปิริตอย่างหนึ่งก็คือ พวกเขามีภูตอากาศเป็นองค์รักษ์คุ้มครอง

ในบรรดาทีสปิริตทุกชนิดบนโลก เกรตทีสปิริตกับภูตอากาศคือทีสปิริตที่อยู่บนจุดสูงสุดของอำนาจ พลัง และระดับสติปัญญา เมื่อทีสปิริตทั้งสองอยู่ด้วยกันก็แทบไม่มีสิ่งใดบนโลกจะทำอันตรายพวกเขาได้

“แน่ใจหรือครับ” แม้จะดูตกใจ แต่รัมเบลล์ก็ยังถามย้ำ เพราะอยากแน่ใจว่าการตรวจสอบคนของเปตราจะไม่ผิดพลาด เนื่องจากมีโอกาสน้อยมากที่เป้าหมายจะรอดชีวิต หากภูตอากาศลงมือจริงๆ

“ทำไมจะไม่แน่ใจล่ะ จะมีการทำร้ายของอะไรที่ไร้ร่องรอยขนาดนี้”

“แต่ว่า...”

“เจ้าคิดว่าเพราะเป็นการลงมือของภูตอากาศ ดังนั้นมีเชลจึงไม่น่ารอดชีวิตใช่ไหม”

รัมเบลล์พยักหน้ารับ เปตราเลยเอ่ยต่อว่า

“นั่นเพราะพวกมันอยากฆ่าเราต่างหาก ก่อนหน้านี้ไม่ใช่ว่าคนของเจ้าถูกฆ่าทั้งหมดหรอกหรือ”

“ครับ แต่นั่นเป็นฝีมือของเนโรกับฟรีเทีย” รัมเบลล์เอ่ยพลางมองเปตราอย่างพิจารณา น่าเสียดายที่เอเทมมูแห่งหินผาตนนี้ใช้ร่างโครงกระดูก รัมเบลล์จึงสังเกตสีหน้าไม่ได้

“หึ! ไซ้! ไซ้! พวกนักรังเกียจนั่น มันไม่เคยเห็นฮอปกินส์อยู่ในสายตา แต่ก่อนเขาแต่ล่องลอยไม่เป็นหลักแหล่งมาตลอด ตอนนั้นคงเพ็งนึกได้ เลยยอมศิโรราบให้พอมดสักคนแล้ว”

รัมเบลล์กลอกตา นึกถึงใบหน้าของเด็กชายที่เขาพ่ายแพ้เมื่อหลายเดือนก่อน เมื่อดูการต่อสู้เด็กคนนั้นเป็นเนโครแมนเซอร์อย่างไม่ต้องสงสัย แต่ด้วยกลวิธีในการหนี รวมไปถึงการกลบรอย พวกเขาจึงสันนิษฐานว่าเด็กคนนั้นคือซูเปอร์ลิสต์

“ถ้าอย่างนั้นก็แปลกไปหน่อยไหมครับ ที่มีเนโครแมนเซอร์ที่สามารถทำพันธสัญญาทั้งสองในห้าของเอเทมมูที่เก่งที่สุดในโลก แล้วยังเป็นอัลคิลที่เกรดที่สิบบริตขึ้นชอบ เป็นไปได้ไหมครับว่าน่าจะมีพอมดคนอื่นคอยช่วยเหลืออีกฝ่าย”

เปตราพยักหน้า

“นั่นก็เป็นไปได้ ถ้าพึ่งแค่การทำพันธสัญญากับเอเทมมูสองตนก็เป็นเรื่องยากมากแล้ว ข้ารู้จักพวกมันสองตนดี ไม่มีทางที่จะมีพอมดคนไหนรวบรวมพวกมันให้อยู่ในที่เดียวกันได้ ข้าจึงคาดการณ์ว่าพวกมันน่าจะเป็นกลุ่มพอมดใจกล้า และหนึ่งในพวกนั้นก็ต้องเป็นอัลคิล ข้าถึงมาขอให้เจ้าช่วยอย่างไรละ”

“ท่านต้องการให้ผมค้นหาอัลคิลที่มีแนวโน้มว่าเป็นคนที่ได้รับ

คำแนะนำจากเกรตทีสปีริตงั้นหรือครับ”

“ใช่ เรื่องนี้ให้ฮอปกินส์ออกหน้าก็คงไม่ได้เรื่องอะไร สู้ให้ตระกูลสการ์เล็ตต์ค้นหาคณคนนั้นดีกว่า ส่วนเรื่องคนที่เข้ามาแทรกแซงการแปลแผ่นดินเหนียวควรวที่แล้วก็คงต้องหยุดไว้ก่อน เพราะตราบไคที่เรายังหาคนที่คุ้มกันคนคนนั้นไม่ได้ การลงมือสืบก็คงมีแต่จะเสียกับเสีย”

รัมเบลล์พยักหน้ารับคำ แล้วบอกเปตราว่าวันพรุ่งนี้เขาจะไปเยี่ยมมิเชลที่โรงพยาบาลเพื่อสอบถามเหตุการณ์ที่อีกฝ่ายถูกลอบทำร้าย อย่างน้อยการเคลื่อนไหวของเขาก็ไม่น่าทำให้ใครสงสัย เพราะเจ้าหน้าที่ฮอปกินส์ถูกลอบทำร้ายในเมืองสการ์เล็ตต์ เป็นหน้าที่ที่เขาต้องดูแลอยู่แล้ว

“อ้อ ท่านผู้นั้นบอกว่าการเจ้าสามารถระบุตัวตนคนที่ครอบครองเกรตทีสปีริตได้ การเสนอชื่อตำแหน่งในสภากลางครึ่งหน้าฮอปกินส์จะเสนอชื่อเจ้านะ เพราะอย่างนั้นทำงานให้ดี”

หัวใจของรัมเบลล์เต้นรัวขึ้นอย่างดีใจ แม้ตระกูลสการ์เล็ตต์จะเป็นผู้มีอิทธิพลสูงสุดในเมืองนี้ แต่ตำแหน่งที่เขาใช้เส้นสายในตระกูลไคได้มาสูงสุดก็หยุดอยู่แค่รองนายกเทศมนตรีเท่านั้น ตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองเป็นสิ่งที่แตกต่างออกไป เพราะต้องได้รับความเห็นชอบจากสภากลาง แม้ที่ผ่านมาตระกูลของเขาจะรักษาเก้าอี้นี้ไว้ได้ แต่ก็ไม่มีอะไรที่แน่นอนบนเส้นทางแห่งอำนาจ ดังนั้นหากเขาได้รับการสนับสนุนจากหนึ่งในหน่วยงานที่ทรงอิทธิพลที่สุดของประเทศ โอกาสก้าวหน้าของเขาย่อมต้องสูงขึ้นเป็นธรรมดา

“ขอบคุณมากครับ เดี่ยวผมเดินไปส่ง”

เปตราโบกมืออย่างไม่ใส่ใจก่อนหายตัวไปจากตรงนั้น รัมเบลล์สุดท้ายใจก็อย่างดั่งสติ ก่อนหน้านั้นเขาคิดว่าตัวเองหมดโอกาสที่จะได้รับความไว้วางใจจากท่านผู้นั้นเสียแล้ว แต่ตอนนี้ในเมื่อโอกาสลอยมาถึง

ตรงหน้า เขาก็ต้องทำให้ดี

ชายหนุ่มเคาะนิ้ว ครุ่นคิดแผนการอยู่พักใหญ่ก็ตัดสินใจหยิบโทรศัพท์มือถือออกมากดโทร. หาน้องชายทันที เมื่อปลายทางรับโทรศัพท์ เขาก็เอ่ยขึ้นว่า

“บรัม แจ้งข่าวให้อัลลคิดทุกคนของตระกูลสการ์เล็ดไปรวมตัวกันที่พิทเดอกิล”

“จะเรียกประชุมใหญ่หรือครับพี่”

ดวงตาของรัมเบลล์ทอประกายพร้อมกับเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า

“ใช่ รีบแจ้งพวกเขาว่าอีกสามวันต่อจากนี้หากไม่มีเรื่องเร่งด่วนทุกคนต้องเข้าร่วมประชุม”

“ไธม์¹ ซอร์เรลกันแดง² เสจ³...อิม อันนีออริกาโน⁴”

เจย์ตอบชื่อสมุนไพรที่ชาฮานำมาทดสอบเขาหลายร้อยชนิดอย่างคล่องแคล่ว เพราะหลายเดือนที่ผ่านมาเขาเดินทางไปตามหุบเขากับชาฮาเพื่อเรียนรู้ชนิดของสมุนไพร พร้อมทั้งสรรพคุณทางยา ถ้าไม่นับโรคความจำเสื่อมจากที่ความทรงจำของวิญญาณตกค้างอยู่ในหัวเขามาก

¹ ไธม์ (Thyme) มีสรรพคุณทำให้เจริญอาหาร เป็นยาระบาย แก้ทางเดินปัสสาวะอักเสบ ช่วยย่อยอาหาร แก้จุกเสียดแน่นท้อง ท้องอืด ท้องเฟ้อ อีกทั้งยังแก้เวียนศีรษะ ช่วยขับเหงื่อ บรรเทาอาการเกร็งของกล้ามเนื้อ และป้องกันโรคหัวใจขาดเลือด

² ซอร์เรลกันแดง (Sorrel, Red Veined) มีสรรพคุณช่วยให้ระบบขับถ่ายเป็นปกติ กระตุ้นระบบภูมิคุ้มกันของร่างกาย มีวิตามินซีและไฟเบอร์สูง

³ เสจ (Sage) มีสรรพคุณแก้เจ็บคอ แก้กล่องเสียงอักเสบ ไซนัสอักเสบ บรรเทาอาการหวัดคัดจมูก ช่วยลดสารคัดหลั่งในโพรงไซนัส

⁴ ออริกาโน (Oregano) สรรพคุณช่วยกำจัดไขมันในเลือด มีฤทธิ์ร้อน แก้ปวดกล้ามเนื้อได้ดี และมีสารต้านอนุมูลอิสระสูง

เกินไป เจย์ก็เป็นเด็กที่มีความจำดีคนหนึ่ง

ซาฮาพอใจมากที่เจย์จดจำและแยกแยะสมุนไพรได้อย่างรวดเร็ว

“ดีมาก คราวนี้จะให้ปิดตาแล้วลองชิม เจ้ามีเวลาสามวินาทีที่จะตอบชื่อสมุนไพร”

“อ้อ” เจย์รับคำพลางหันไปหยิบผ้าที่ซาฮาส่งให้มาปิดตา แต่ก่อนที่เขาจะรับสมุนไพรมาชิม เขาก็ได้ยินอัสโมวร้องขึ้น

“แง้! เจย์ กิดิมแกล้งข้า”

เจย์ดึงผ้าที่ปิดตาออกแล้วหันไปมอง ก็เห็นอัสโมวในชุดก๊อดซิลล่าพยายามลุกขึ้นมาคลาน แต่เพราะกิดิมนั่งอยู่บนหัวฟูๆ ของปีศาจน้อย ทำให้อัสโมวนอนฟูบอยู่บนพื้นที่รายล้อมด้วยของเล่นเด็กที่เสริมทักษะการใช้มือ ซึ่งมารีกาเรตสรรหามาให้อัสโมวเล่น

“เงียบๆ หนอยได้ไหม ไม่เห็นเหรอว่าข้ากำลังสอนเจย์อยู่” ซาฮาดูเสียงเรียบ นั่นทำให้อัสโมวหยุดร้องให้ทันที

เจย์มองอัสโมวพบบ้างกับพื้นเหมือนแกล้งตายก็หลุดหัวเราะ

“ดูเหมือนอัสโมวจะกลัวซาฮานะ”

ซาฮาเชิดหน้า “มันแน่นอนอยู่แล้ว เจ้าก็จริงๆ เลยนะ แทนที่จะปล่อยให้เจ้าพวกนี้ไปตามทางของเขา นี่อะไร นอกจากจะไม่ปล่อยไปแล้วยังหาสมาชิกเพิ่มอีก”

เจย์หันไปมองอัสโมวที่ค่อยๆ ขยับตัวลุกขึ้นนั่งอีกครั้ง คราวนี้กิดิมไม่แกล้งนั่งทับหัวแล้ว เด็กน้อยเลยลุกขึ้นได้ จากนั้นจึงเริ่มเล่นของเล่นไปเงียบๆ ราวกับรู้ว่าถ้าส่งเสียงอาจถูกทำโทษ เมื่อเห็นอย่างนั้นเจย์ก็ยิ้มแล้วหันมาสบตาซาฮา

“ถ้าเป็นซาฮา ซาฮาจะปล่อยให้เพื่อนกลายเป็นผีเร่ร่อนจริงๆ เหรอ”

“แล้วตอนนี้พวกเขาไม่ใช่หรือไง”

เจย์ใช้ผ้าปิดตาตามเดิมพลางตอบว่า “แมตตอนนี้จะใช่ แต่ก่อนฉันตาย พวกเขาจะไม่ใช่แน่นอน”

พุดจบเด็กชายก็ยื่นมือออกมาารับสมุนไพรรที่เกรตที่สปริตต้องการทดสอบ

ซาฮามองเด็กชายอย่างระอาแล้วยื่นไปมินตีให้ การทดสอบดำเนินต่อไปจนกระทั่งเที่ยงจึงหยุดลง มาร์กาเรตเตรียมโต๊ะอาหารเสร็จจึงเรียกทุกคนมากินด้วยกัน ภาพที่เกิดขึ้นเลยดูประหลาดสักหน่อยที่มนุษย์นั่งกินข้าวกับสปริตหลากหลายประเภท

ความจริงเดิมที่โต๊ะอาหารของตระกูลสก็อตมีแค่สี่ที่นั่งเท่านั้น แต่ตั้งแต่มีสมาธิเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โฉนสถานจึงซื้อโต๊ะหกที่นั่งมาเปลี่ยน ในตอนนี้มาร์กาเรตนั่งเป็นประธาน ขณะที่อัลโมวกับเจย์นั่งอยู่ทางด้านซ้ายและขวาของเธอ ถัดจากอัลโมวคือคาร์เนจ และซาฮานั่งหัวโต๊ะตรงข้ามกับมาร์กาเรต ถัดจากเจย์คือนักพรตเถาจึงหง

“เดี๋ยววันนี้ช่วงบ่ายแม่จะไปวาลการกับคุณป้าเพนนี่นะจ๊ะ ลูกอยากได้อะไรเป็นพิเศษไหม”

“ไปซื้อชาเหรอครับ”

“ไปเป็นเพื่อนคุณป้าเพนนี่นะจ๊ะ คนอื่นๆ อยากได้อะไรไหมคะ”

“ข้าอยากได้ชาอุ่หลง” เถาจึงหงเอ่ยขึ้น แม้ชายชราจะไม่จำเป็นต้องกินหรือดื่มแล้ว แต่ตั้งแต่มาอยู่ในบ้านสก็อต เขากลับมาดื่มชาอีกครั้ง เพราะนอกจากการช่วยเจย์ฝึกเนโครแมนซีซึ่งตอนนี้เจย์ก้าวข้ามเปลวไฟสีขาวไปแล้ว เขาก็มักใช้เวลาว่างสอนเจย์เล่นหมากล้อมและหมากรุกเพื่อฝึกวางแผน พอนั่งเล่นนานๆ ก็อดที่จะอยากจิบชาเหมือนดังชีวิตเมื่อก่อนไม่ได้

“ได้ค่ะ คนอื่นๆ ละะ”

“เนี่ยๆ” อัลโมวยกมือบอกความต้องการตัวเอง

มาร์กาเรตเลียบลูบหัวเด็กน้อยอย่างเอ็นดูพลางตอบว่า “อันนั้นมียะอะอยู่แล้วจะ ค่าใช้จ่ายเนี่ยสัปดาห์นี้สูงกว่าปกติถึงสี่เท่าเพราะอัลโมวเลย”

‘พวกล้างผลาญ’ กิติมที่นั่งอยู่บนหัวเจย์บ่น

เจย์ถามผู้เป็นแม่ว่า “ให้ผมช่วยออกไหมครับ เรายังมีทองอีก เอาไปขายแล้วเอามาเป็นค่าเนื่อให้อัลโมวดีไหมครับ”

มาร์กาเรตหัวเราะ “ไม่ต้องหรอกจ้ะ ท่านซาฮากับท่านคาร์เนจอยากได้อะไรไหมคะ”

คาร์เนจยกหน้าจากสเต็กของตัวเองแล้วพูดว่า “เค้กถั่ว”

“เค้กถั่ว? หมายถึง เค้กถั่วพิสตาชิโอที่กำลังเป็นที่นิยมอยู่ตอนนี้ ใช่ไหมคะ” มาร์กาเรตทวน

“เค้กถั่วหรือครับแม่” เจย์ถามขึ้นอย่างแปลกใจ เพราะเขาเพิ่งเคยได้ยิน

ผู้เป็นแม่เลยอธิบายว่า

“มันเป็นเค้กที่เนื่อเค้กมีส่วนผสมของถั่วพิสตาชิโอจ้ะ เนื่อเค้กจะคล้ายๆ กับเค้กกล้วยหอม แต่จะหนึบกว่า แถมยังมีกลิ่นดอกกุหลาบด้วย เขาใส่น้ำดอกกุหลาบลงตอนนวดแป้ง รสชาติก็ไม่ได้หวานเลี่ยน เพราะเนื่อเค้กจะชุ่มไปด้วยน้ำเชื่อมรสเปรี้ยวที่มีส่วนผสมของน้ำมะนาวกับน้ำส้ม”

ยิ่งฟังมาร์กาเรตพูด ทุกคนก็ยิ่งอยากจะชิมเค้กชนิดนี้ มาร์กาเรตเห็นดวงตาของทุกคนเลยออกปากว่า

“จ้ะแม่จะซื้อมาสักสองปอนด์แล้วกันนะ ทุกคนจะได้ลองชิมกัน”

เจย์พยักหน้าหงิกๆ พลางหันไปถามคาร์เนจว่า “คุณคาร์เนจรู้จัก

“แค่นี้ได้ยังไงครับ”

“ก็เจ้าเด็กที่ทำแค่นี้เป็นลูกศิษย์ของข้านะสิ เมื่อปีใหม่ตอนเขาเปิดตัวเด็กตัวนี้ พวกเราก็อยู่ที่นั่น” ซาฮาทอบ

เจย์เลยถามอย่างตื้นตันว่า

“อัลลิลทุกคนต้องทำอาหารใช่ไหม เธอจะสอนฉันทำอาหารหรือเปล่า”

ซาฮามองเจย์อย่างพิจารณาแล้วพยักหน้า “ก็หึหึเลี้ยวไม่ได้ละนะ ไม่ว่ายาดีแค่ไหน ถ้าคนไข้ไม่กิน มันก็จบ อาหารก็เป็นหนึ่งในสี่อวัยวะที่ทำให้ทุกคนกินยาได้อย่างไม่ลำบากนักอยู่แล้ว”

“เหรือ เราควรเริ่มจากเมนูอะไรก่อนดี พืชชาติใหม่”

“ยากไป อืม เอาของง่ายๆ อย่างพวกแซนดิวิชก่อนดีกว่า” ซาฮาสเนอ

ไม่นานบทสนทนาบนโต๊ะอาหารก็เปลี่ยนไปเป็นเรื่องเมนูแซนดิวิชที่เจย์อยากลองทำ จนกระทั่งถึงประตุน้ำบ้านดั่งขึ้น มาร์กาเรตจึงพบว่าได้เวลาที่เธอต้องออกไปข้างนอกแล้ว หญิงสาวรีบเดินไปขอเวลากับเพนนีลิบนาที่เพื่อจัดการทุกอย่างในบ้านให้เรียบร้อย จากนั้นฝากฝังให้เหล่าสปริตดูแลเจย์ที่ต้องเดินไปธนาคารกลางเพื่อเข้าเรียนกับบรรดาบรรพบุรุษตระกูลสก็อตในห้องนิรภัยแล้วออกจากบ้านไป

“ข้าจะไปด้วย” อัลโมวเอ่ยพลางเดินเตาะเตาะมาเกาะขาเจย์ที่ตอนนี้นัยน์ลางจางโดยไม่มีแก้วอัลเล็กต่อขาได้แล้ว

“อัลโมวยังซ่อนตัวเองไม่ได้ ออกไปตอนนี้นมันอันตราย อยู่ในบ้านดีกว่านะ” เจย์เอ่ย แต่อัลโมวกลับกอดขาเจย์แน่นแล้วพูดย้ำว่า

“จะไปด้วย กิติมก็ไป”

เหตุผลข้อหลังทำให้เจย์เงยหน้ามองกิติม แล้วพบว่ากิติมยกไหล่

อย่างไม่สนใจพลงแขวะว่า

‘พวกเด็กขี้ฉ้อฉล’

‘แต่ใครบางคนก็ขี้อวดไม่ใช่เหรอ กับเรื่องแค่นี้ก็ต้องเอาชนะกัน’
เจย์แย้งในใจก่อนจะขยับหัวหลบมือของกิดิมที่ยื่นมาตีหน้าผาก ขณะที่
อัลโมวเอ่ยด้วยเสียงชิงชังที่สุดเท่าที่จะทำได้ว่า

“ข้างนอกมีคนอื่นดี ข้าจะปกป้องเจย์”

“หืม? คนไม่ดี คนไม่ดีไหน” เจย์ถามอย่างแปลกใจ เพราะตลอด
มาแม้จะมีคนมาสอดแนมบ้านของเขบ้าง แต่ก็ไม่มีใครจู่โจมเขา ตอน
แรกเขาเองก็กลัวสองพี่น้องสการ์เล็ต แต่พอเห็นคนพวกนั้นตามเขาอยู่ไม่
นานก็โดนเหล่าเอเทมมูจัดการจนหมด หลังจากนั้นไม่มีใครกล้าเข้าใกล้
เขาอีก

ทำไมตอนนี้อัลโมวถึงพูดถึงคนไม่ดีขึ้นมา

อัลโมวชูมือสองข้างราวกับจะทำดีทำต่อยกับคนที่มองไม่เห็นพลง
ตอบว่า

“ข้าเห็น คาร์เนจลู้ๆ คนไม่ดีลึ้มตึงเลย”

คำอธิบายที่ไม่ปะติดปะต่อกันทำให้เจย์ต้องหันไปขอคำอธิบายที่
ชัดเจนกว่านี้กับคาร์เนจ ภูตอากาศซึ่งกำลังช่วยซาฮาเก็บสมุนไพรทั้งหมด
ลงโหลจึงตอบว่า

“ก็แค่พวกไม่รู้จักเจียมตัว พุดจาไม่มีมารยาท ขำรำคาญหูละ
จัดการมันไปเสียไกลๆ”

เจย์นิ่งงันแล้วถามว่า

“เขาจะบุกรุกเข้ามาในบ้านหรือครับ”

คาร์เนจปิดผนึกโถแล้วเงยหน้าสบตาเจย์ พลงตอบเสียงเรียบว่า

“เปล่า”

“อ้าวแล้ว...”

“พวกมันวิ่งวุ่นไปทั่วเพราะตามกลิ่นของข้านะ ดูเหมือนคนในกลุ่มของพวกมันจะฉลาดจนวิเคราะห์ได้ว่า การที่มันไม่สามารถได้กลิ่นของเจ้า เพราะเจ้าอาจครอบครองสปีริตที่สูงกว่าวิญญาณทั่วไป...” ซาฮาเอย์ขึ้น

“คนไม่ดี ต้องตีๆ” อัสโมวเสริม

เจย์เลยก้มลงถามเด็กน้อยว่า “แล้วอัสโมวไปเห็นได้ยังไงว่าคนไม่ดีล้มตึง”

อัสโมวเอียงคอแล้วยิ้มกว้าง “ข้าเก่ง”

‘เก่งที่ไหน มันได้ยินแอนนิมอสคุยกับซีโรต่างหาก’ กิติมแย้ง ทำให้เจย์พอนึกภาพออกว่าเวลาที่เขาไปเรียนที่ธนาคารกลาง คนที่ดูแลอัสโมวก็คือ เหล่าเอเทมมุ อัสโมวเป็นปีศาจที่เรียนรู้ไว้มาก จึงไม่แปลกที่จะสนใจสิ่งที่พวกเอเทมมุคุยกัน

“แต่พวกเขาก็ล้าเกินไปนะ คิดจะหาเรื่องเกรตที่สปีริตเลย” เจย์เปรย

ซาฮาตอบอย่างไม่ใส่ใจว่า “ตอนแรกข้าก็ว่าจะไม่สนใจหรอกนะ แต่เจ้าพวกนั้นดันล้าเส้นเอง ตามติดจนนำรำคาญ ชอบพูดกว้างไม่ดูตาม้าตาเรือ แถมยังไม่มีมารยาท คาร์เนจเลยจัดการสั่งสอนไปที่หนึ่ง น่าจะสบายหูสบายตาไปอีกสักพัก”

เจย์ฟังแล้วก็ได้แต่ยิ้มแห้งก่อนหันมาล้างจานต่อ หลังจากอยู่ร่วมกันมาสักพัก เจย์จึงรู้ว่าคาร์เนจเป็นสปีริตที่เกลียดความไม่สุภาพทุกชนิด และด้วยความเป็นภูตอากาศจึงมีประสาทสัมผัสที่ไว บางทีแค่ดำในใจหรือมีจิตมุ่งร้ายนิดหน่อยคาร์เนจก็สัมผัสได้แล้ว

ด้วยพลังอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของภูตอากาศ แม้แต่เหล่าเอเทมมุทั้ง

ห้าเวลาอยู่ต่อหน้า หรืออยู่ในอาณาเขตของคาร์เนจ ทุกคนยังต้องระมัดระวังตัวเลย พอมองจากนิสัยนี้ เจย์ก็พอเข้าใจได้ว่าทำไมคาร์เนจถึงลงมือหนักกับคนที่กำลังสืบหาตัวตนของซาฮา

“ซึ่งจริงๆ ก็สืบผิดตัวด้วย คิดอย่างนี้แล้วก็สงสารเลย”

“สงสารตัวเองก่อนเถอะ ถ้าพวกมันสืบถึงตัวตนเจ้า ที่นี้ละยาว” กิติมเตือน ทำให้เจย์ได้สติแล้วนึกขอบคุณที่คนพวกนั้นตามผิดคน

“แล้วทำอย่างนี้จะไม่เป็นการเปิดเผยตัวมากกว่าเดิมหรือ คนลงมือเป็นภูตอากาศ จากที่ต้องค้นหาจากอัลคิลทั้งหมด ก็เพ่งเล็งมาที่เกรตทีสปริตอย่างเดียวได้” เถาจึงหงามขึ้น

“ก็...นะ”

การรับคำสั่งๆ ของคาร์เนจทำให้เกิดความเงิบชั่วคราวนะ แต่ภูตอากาศก็ยังไม่สนใจพลาญพูดต่อว่า

“จะฆ่าทีละคนให้เหนื่อยทำไม ล่อให้มาเป็นฝูงแล้วจัดการทีเดียว ก็จะได้ไม่เสียเวลาไง”

3

หมากกระดาน

ปกติแล้ววันเสาร์อาทิตย์จะเป็นช่วงเวลาที่เจย์ต้องไปเรียนรู้เกี่ยวกับเวทมนตร์ในห้องนิรภัย แต่สัปดาห์นี้โจนาธานตั้งใจสอนเจย์เกี่ยวกับการใช้พลังของสก็อต เจย์จึงไม่ต้องเดินทางไปธนาคารกลางเหมือนทุกสัปดาห์

“อัลโมว นายต้องนั่งนิ่งๆ ลี ไม่อย่างนั้นจะเรียกว่านั่งสมาธิได้ยังไง” เจย์ร้องขณะจับไหล่ของเด็กน้อยซึ่งไม่เคยอยู่นิ่งเกินห้านาทีได้เลย

“ม่ายอาว” เด็กน้อยร้องพลาบสะบัดไหล่ เจย์ไม่ยอมปล่อยมือที่ยึดไหล่ของปีศาจน้อยไว้ เป็นเหตุให้อยู่ๆ เข็มพลังก็พุ่งจากผิวอัลโมวมาที่มือเขา

“โอ๊ย! อัลโมว เจ็บนะ” เจย์ร้องพลาบสะบัดมือแล้วก้มลงดู ก็เห็นว่าฝ่ามือของเขาทั้งสองมีจุดเลือดเหมือนเข็มตำตามด้วยความรู้สึกแสบร้อนเหมือนโดนไฟลวก แต่ยังไม่ทันที่ความเจ็บปวดจะทวีความรุนแรงขึ้น

ซีโรก็ปรากฏตัวขึ้นเพื่อรักษาบาดแผลให้

“หึๆ เจ้าหนูนี้เรียนรู้เร็วจริงๆ วันก่อนเห็นโฟร์เทียทำครั้งเดียวก็ทำได้แล้ว” ซีโรเปรย

“เห็นโฟร์เทียทำ หน้อย เจ้าตัวดี้อ! เห็นไหมเนีย ฉันทเจ็บเลย”

เสียงหัวนของเจย์ทำให้อัสโมวหน้าเสีย ยิ่งพอเจย์ส่งสายตาดู เจ้าตัวน้อยก็เบะปากร้องไห้

“เจย์ไม่ดี เจย์ไม่ปล่อย ฮึก ฮือ” เจ้าตัวน้อยคู้ตัวพร้อมตัวดวงเอาจมกอดแล้วร้องไห้จนดูน่าสงสาร

เจย์ถึงกับตะลึงจนทำอะไรไม่ถูก เขาไม่ได้ตั้งใจอีกฝ่าย ความเจ็บทำให้น้ำเสียงของเขาห้วนไปหน่อย ในตอนนั้นเองคาร์เนจก็ปรากฏตัวขึ้นแล้ววางมือลงบนหัวอัสโมว เจ้าปีศาจน้อยก็เปลี่ยนจากร้องไห้เป็นตัวแข็งทื่อ

ดวงตาที่เปื้อนด้วยน้ำตาสบเข้ากับดวงตาทรงอำนาจของคาร์เนจ ขณะที่เสียงแหบเย็นของภูตอากาศดังขึ้นว่า

“เจ้าทำร้ายเจย์ไม่ได้ ถ้ามีครั้งที่สอง เจ้าตาย เข้าใจไหม”

แม้จะเป็นเสียงที่เรียบจนเกือบจะไร้อารมณ์ แต่ก็ทำให้อัสโมวตัวสั่นด้วยความหวาดกลัว ก่อนจะหันไปหาเจย์พลางอ้าแขนร้องเรียกเด็กชายเสียงหลง

“เจย์ ฮือ แง้ๆ”

คาร์เนจจะมือจากหัวของอัสโมวอย่างเสียไม่ได้แล้วเดินมาหาเจย์ ดวงตาเยือกเย็นเหลือบไปมองฝ่ามือทั้งสองของเจย์แล้วดูว่า

“อัสโมวเป็นปีศาจเด็ก เจ้าไม่ควรบังคับเขา หรือถ้าอยากจะฝึกก็ต้องระมัดระวังมากกว่านี้”

เจย์ยิ้มเผยพลางพยักหน้า เมื่อซีโรรักษาแผลบนมือของเขาจน

หาย เด็กชายจึงหันไปอ้าแขนรับอัลโมวที่ยังร้องไห้ไม่หยุดมากอดปลอบ

“ฮีก เจย์...โทษะ...ขอโทษ ข้า ฮีก ฮือ ไม่...ตั้งใจ”

เสียงกระพอนกระพ่นทำให้เจย์ต้องรีบลูบหลังเด็กน้อยที่กำลังเสียวขวัญ แต่พอจะปลอบ กิติมก็ห้ามว่า

“อย่าเพิ่งรีบปลอบ ให้มันร้องไห้ให้จ๋า จะได้ไม่ทำอีก”

“แต่ว่า...”

“แค่นี้มันไม่ตายหรอก นี่ยังเบาไปด้วยซ้ำ ไม่รู้จักเด็กรู้จักผู้ใหญ่” กิติมบ่นพร้อมกับฟาดมือลงบนหัวอัลโมว แม้จะไม่แรงมาก แต่อัลโมวก็หันไปมองเอเทมูแห่งผืนดินแล้วทำปากจู๋ใส่กิติม คนลงไม้ลงมือถึงกับถลึงตามอง

“ทำไม จะทำไมซ้ำ เป็นเด็กเป็นเล็กกล้าทำตาตุใคร”

อัลโมวผงะแล้วซุกตัวเข้ากับอ้อมกอดเจย์แน่นขึ้น พลังมองกิติมอย่างไม่ยอมแพ้ กิติมเห็นอย่างนั้นก็อดดอกแล้วลอยตัวขึ้นไปนั่งบนหัวเจย์ ปัสจาเด็กยกมือโบกไปมาเหมือนต้องการจะไล่กิติม แต่กิติมไม่สนใจ เขาล้มตัวลงนอนบนผมยู่ๆ ของเจย์อย่างเห็นอกว่า

“เจ้าเป็นเด็กเหรอกิติม” ซีโรเปรยอย่างอ่อนใจ ในบรรดาเอเทมูทั้งหมด ดูเหมือนกิติมจะไม่ถูกกับอัลโมวที่สุด ถึงอย่างนั้นกิติมก็ใช้เวลาส่วนมากในการสอนให้อัลโมวรู้ว่าอะไรควรหรือไม่ควรทำ ให้อารมณ์เหมือนว่าจะดู แต่จริงๆ ทุกอย่างก็ทำเพื่อความปลอดภัยของปัสจาน้อย

“อัลโมวร้องไห้เสียงดังเชียวลูก น้องเป็นอะไร”

มาร์กาเรตเดินเข้ามาถามพร้อมกับจานผลไม้จานโตในมือ พออัลโมวเห็นมาร์กาเรตก็ผละจากอกของเจย์แล้วคลานไปหาหญิงสาวทันที

“อัลโมวโดนคุณคาร์เนจดูครับ”

มาร์กาเรตวางจานผลไม้ลงบนโต๊ะแล้วก็ลงอุ้มอัลโมวขึ้นพาลง

ถามว่า “ร้องให้ทำไมครับ”

อัสโมมองคนถามตาแป๋วพลางตอบอย่างน่ารักว่า “หะ...หิว”

“ยังไม่ถึงเวลาอาหารกลางวันเลย กินผลไม้ไปก่อนนะครับ”

อัสโมวเหลือบไปมองจานผลไม้แล้วส่ายหน้า “เนื้อ เอาเนื้อ”

“จะกินเนื้อตลอดเวลาไม่ได้นะครับ ไปครับ กินผลไม้จานนี้ให้หมด แล้วกลางวันก็จะได้อีกเนื้อ” มาร์กาเรตตอบอย่างไม่ว่อนปรน หญิงสาววางอัสโมวตรงหน้าจานผลไม้แล้วหยิบส้มใส่มือของเด็กน้อย ก่อนจะพยักพยิตไปยังจานผลไม้

เด็กน้อยมองจานสลัดกับมาร์กาเรต แม้จะอยากปฏิเสธ แต่พอโดนจ้องด้วยแววตาอ่อนโยน แต่ไม่อ่อนข้อ สุดท้ายอัสโมวก็เอื้อมมือไปจิ้มชิ้นแอปเปิลเข้าปาก

“ดีครับ กินหมด จะได้กินเนื้อ”

“ง่ำๆ กินหมด ง่ำๆ จะได้กินเนื้อ” อัสโมวพูดตามแล้วจิ้มผลไม้ชิ้นอื่นๆ เข้าปาก

เจย์เฝ้ามองการสอนของแม่แล้วถามอย่างอดไม่ได้ว่า

“ผมตอนเด็กๆ ดื่มนมแบบนี้ไหมครับ”

มาร์กาเรตหันมายิ้มให้ลูกชายแล้วตอบว่า “ลูกเรียบร้อยมาก บางทีก็มากเกินไป อย่างอัสโมวนี่ยังถือว่าพุดรู้เรื่อง แม่เคยฝึกงานในแผนกเนิร์สเซอร์รี่ของโรงพยาบาล มีเด็กที่ดื้อกว่านี้อีก”

เจย์ตาโต แม่ของเขาเป็นพยาบาล แต่แม่ไม่ค่อยพุดถึงช่วงชีวิตตอนทำงานเท่าไร การมีอัสโมวทำให้เขาได้เห็นแม่ในมุมของนางพยาบาลที่แปลกตา และทำให้เขาชื่นชมคุณแม่ของเขา

“พ่อของลูกบอกว่าให้ลูกอ่านหนังสือรอไปก่อน หลังคุยโทรศัพท์สายนี้จบจะมาสอนลูกจะ อยากดื่มน้ำผลไม้ไหม”

“ดีครับ” เจย์รับคำ แต่ขณะเขาจะเดินไปหยิบหนังสือมาอ่าน
เถาจึงหงก้อยขึ้นว่า

“มาเดินหมากกับข้าสักตาดีไหมเจย์”

เจย์มองกระดานหมากล้อมที่เถาจึงหงวางหมากไปหลายตาแล้ว
ตัดสินใจก้าวไปนั่งฝั่งตรงข้าม

“จะให้ผมถือหมากสีไหนครับ”

“ขาวแล้วกัน เดินเลย ตาเจ้าพ่อดี”

โกเม็ดหมากสีขาวที่อยู่ตรงหน้าเถาจึงหงลอยข้ามกระดานมาหา
เขา เด็กชายพิจารณากระดานอยู่ครู่หนึ่งก็หยิบหมากวางบนตำแหน่งที่
เขาต้องการ ปกติแล้วถ้าเขาเริ่มเล่นกระดานนี้ตั้งแต่แรก เถาจึงหงมักให้
เขาถือหมากดำ และเป็นผู้เริ่มเล่นก่อน การเริ่มเล่นก่อนในศาสตร์หมากล้อม
ถือถือว่าเป็นฝ่ายได้เปรียบ และจะต้องมอบคะแนนแต้มต่อให้ฝ่ายที่ถือ
หมากขาว แต่เถาจึงหงมักจะบอกว่าไม่ต้องมอบแต้มต่อให้ ถึงอย่างนั้น
เจย์ก็ไม่เคยชนะเถาจึงหง

ในบรรดาสภิริตที่อยู่รอบตัวเจย์ นอกจากโจนาส ปู่ของเขาที่เล่น
ได้ทั้งหมากล้อมและหมากรุกแล้ว ก็มีคนที่ชื่นชอบการเล่นเกมกระดานนี้
อีกสองคน นั่นคือคาร์เนกกับกิดิม ทั้งคู่มักสลับกันเล่นเกมนี้กับเถาจึงหง
เสมอ แต่ไม่ว่าจะเป็นใคร เถาจึงหงก็ไม่เคยแพ้

“รู้ไหมว่าหมากล้อมกับหมากรุกต่างกันตรงไหน” เถาจึงหงเอ่ย
ขณะเก็บเม็ดหมากขาวของเจย์ไปสามเม็ด

เดิมทีหมากขาวก็เสียเปรียบอยู่แล้ว เจย์ที่ยังเล่นไม่เก่งจึงพลิกเกม
กลับไม่ได้ เด็กชายทำได้แค่มองพื้นที่ว่างซึ่งเกิดขึ้นเพราะเม็ดหมากของ
เขาถูกกินพร้อมกับนึกทบทวนว่าเมื่อที่เขาทำอะไรผิดถึงได้พลาดท่า
โดนกิน

“ลักษณะของตัวหมากรุกครับ หมากรุกเมื่อวางเม็ดหมากรุกแล้วห้ามขยับ และไม่มีลักษณะจำเพาะ หรืออาจมองได้ว่ามันเป็นเพียงเบี้ยตัวหนึ่งในการเดินเกมก็ได้ ขณะที่หมากรุก หมากรุกทุกตัวมีลักษณะจำเพาะของตัวเอง การเดินก็จำเพาะกว่า เกมยังเปลี่ยนตำแหน่งได้”

“ยังมีอีกไหม”

เจย์กวาดตามองไปที่วอร์ดานเพื่อหาจุดที่เขาจะวางหมากรุก เมื่อเจย์ก็วางแล้วตอบว่า

“หมากรุกตัดสินแพ้ชนะที่การชิงพื้นที่ แต่หมากรุกตัดสินแพ้ชนะที่การทำให้ขุนนางทาง พูด่างๆ ก็คือ หมากรุกคือเกมกระดานที่เน้นกลยุทธ์แบบกระจาย แต่หมากรุกเน้นกลยุทธ์ในการชี้ขาด”

“คิดว่าอันไหนดีกว่ากัน”

เพราะโดนคำถามที่ต้องวิเคราะห์ สมมติของเจย์จึงจัดจ้านที่คำถามนั้น ทำให้วางหมากรุกพลาดอีกครั้ง ผลก็คือ หมากรุกของเขาโดนปิดล้อมในจุดที่เขาไม่ถึงแล้วโดนกินรวบไปถึงห้าเม็ด

‘ตายละ ไม่เป็นไร...ยังพอไปได้ เอ๊ะ!’

เพราะผลลัพธ์บนกระดานทำให้เจย์เสียใจที่วางพลาด แต่ขณะเดียวกันเขาก็ปลอบใจตัวเองว่ายังพอมีโอกาสในการชิงพื้นที่คืน เด็กชายเลยตั้งสติใหม่ หลักการคิดแบบนี้ทำให้เจย์ได้รับคำตอบของคำถามเมื่ออีกด้วยเช่นกัน

“ไม่มีอันไหนดีกว่ากันครับ ขึ้นอยู่กับว่าจะเอาไปใช้กับอะไร”

เถาจึงหงพยักหน้ารับอย่างพอใจ เจย์เห็นว่าตัวเองมาถูกทางจึงพูดต่อว่า

“กลยุทธ์ของหมากรุกเหมาะสำหรับการตัดสินในเกมที่ต้องการรู้ผลแพ้ชนะทันที ในขณะที่กลยุทธ์ของหมากรุกเหมาะกับเกมที่ยืดเยื้อ

แต่ถ้าต้องให้เลือกจริงๆ ว่าอันไหนดีกว่ากัน ในความคิดของผมกลยุทธ์ของหมากล้อมจะถูกใช้บ่อยกว่า”

“เพราะอะไร” ชายชราถามพลางวางหมากดิ่งไปอีกครั้ง ครั้งนี้ทำให้เจย์เดินหมากต่อไม่ได้อีก เพราะพื้นที่บนกระดานถูกชิงไปมากเกินไปกว่าเขาจะชิงคืนมาได้แล้ว

เจย์โยนหมากยอมแพ้ แล้วขอให้เถาจึงหงเดินกลหมากให้ดูอีกรอบ เพื่อศึกษาวิธีการเดินและความผิดพลาดของตัวเอง ซึ่งก็ไม่ได้ใช้เวลาานมาก เพราะเขาเดินไปไม่กี่ตาเท่านั้น

เถาจึงหงถามย้าว่า “ทำไมถึงคิดว่ากลยุทธ์หมากล้อมจะถูกใช้มากกว่า”

“เพราะโลกนี้ไม่มีผู้ที่ชนะตลอดไป และไม่มีการพ่ายแพ้ใดที่คงอยู่ถาวรละมังครับ”

ดวงตาของชายชราทอประกายอย่างพอใจในคำตอบ เจย์หยิบเม็ดหมากสีดำกับขาววางลงบนกระดานพลางพูดต่อว่า

“บนกระดานหมากล้อม แม้ในเวลาที่เราวางหมากพลาดพลั้งไปหนึ่งเม็ด ก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะพ่ายแพ้ในเกมนั้นจริงๆ แม้จะมีบ้างที่พูดว่า พลาดเพียงตาเดียวแพ้ทั้งกระดาน แต่มันกลับเกิดไม่บ่อย เพราะหมากล้อมเป็นศาสตร์ที่ให้ความสำคัญกับหมากทุกเม็ดเท่าๆ กัน วิธีที่จะเอาชนะในเกมกระดานหมากล้อมจึงต้องใช้พลังของเม็ดหมากทุกเม็ด ในขณะที่หมากรูกนั้นแตกต่าง...”

เจย์เลื่อนตาขึ้นสบกับเถาจึงหงแล้วพูดต่อว่า

“ด้วยคุณสมบัติของหมากแต่ละตัวที่ไม่เหมือนกัน ความได้เปรียบเสียเปรียบในเชิงคุณสมบัติทำให้หลายครั้งหมากตัวเดียวกันก็เอาชนะทั้งกระดานได้ ทำให้ความพ่ายแพ้อาจตกเป็นของคนที่มีหมากในมือมากกว่า

ก็เป็นได้ สำหรับผม หมากรุกเป็นเหมือนการต่อสู้ตัวต่อตัวเพื่อวัดว่าใครเก่งกว่าใคร ขณะที่หมากล้อมคือการต่อสู้แบบเป็นทีม และวัดว่าใครคือผู้รอดชีวิต”

“ใครเก่งกว่าหรือใครรอดอย่างนั้นหรือ เป็นการเปรียบเทียบที่น่าสนใจนะ”

เจย์ยิ้ม “มันอาจจะเป็นแค่ความคิดเห็นของมือสมัครเล่นนะครับ เอาเข้าจริง ผมว่าเกมกระดานทั้งสองเป็นสิ่งที่ใช้ฝึกการวางแผนที่ดีมาก เพียงแต่ผมอาจจะเียงไปทางหมากล้อมมากกว่าหมากรุกหน่อย เพราะหมากล้อมเตือนให้ผมระลึกถึงสิ่งหนึ่งเสมอ”

“โฮ่ อะไรนั่นหรือ”

เจย์ยิ้มกว้างแล้วตอบว่า “ความหวังครับ”

เถาจึงหงเลิ่กคิ้ว เด็กชายเลยขยายความว่า

“สำหรับหมากรุกเมื่อขุนถูกทำให้จนมุม มันหมายถึงเราสูญเสียทุกอย่าง แต่ในหมากล้อม แม้ว่าเราจะพ่ายแพ้ ก็ไม่ได้หมายความว่าเราสูญเสียพื้นที่ทั้งหมด บนกระดานนั้นยังมีพื้นที่ที่เป็นของเรา มันให้ความรู้สึกว่แม้เราจะแพ้ แต่เราก็ยังมีโอกาสอยู่ เรายังไม่ตาย”

“ตราบใดที่ขุนเขายังเชี่ยวชาญจี๋ อย่าได้กลัวไม่มีพื้นผผา”

“ครับ?”

ชายชรามองเจย์ด้วยแววตาอ่อนโยน

“เป็นสุภาษิตจีน มีความหมายว่า ตราบที่ยังมีชีวิตเราก็ยังมี ความหวัง เจ้าอายุน้อย แต่กลับมีความเข้าใจในเรื่องนี้ หากสมว่านี่เป็นพรสวรรค์ก็คงจะดูถูกเจ้าเกินไป”

พอผู้สูงวัยชม เด็กชายก็เขินขึ้นมา เจย์ไม่ได้รู้สึกว่ตัวเองเก่งอะไร เพราะเขาเพียงตอบตามความรู้สึกหลังจากเล่นเกมกระดานทั้งสองมาได้

ระยะหนึ่งเท่านั้น

“แต่มีสิ่งหนึ่งที่เจ้าต้องพึงระลึกไว้”

เจย์มองคนพูดอย่างตั้งใจ เถาจึงหงเป็นคนที่ก้าวไปบนเส้นทาง
ผู้วิเศษของตะวันออก การได้รับคำแนะนำจากเขานั้นเป็นสิ่งที่ประเมินค่า
ไม่ได้

“หมากรุกคือกลศึกแห่งความแข็งแกร่ง ในขณะที่หมากล้อมคือ
กลยุทธ์แห่งการดำรงชีวิต ในชีวิตของคนคนหนึ่งไม่อาจหลีกเลี่ยงในศึก
ทั้งสองได้ หากเจ้าอยากหลุดพ้นจากศึกทั้งสอง มีแต่จะต้องชนะทั้งสอง
ศึกเท่านั้น”

“ผม...ผมแค่อยากอยู่กับคนที่ผมรักเท่านั้น” เจย์ไม่ค่อยเข้าใจสิ่งที่
เถาจึงหงสอนนัก แต่จิตใจล้ำลึกของเขาเตือนว่าเขาควรจดจำคำแนะนำ
นี้ให้ดี เพราะไม่แน่ว่าในอนาคตเขาจะเข้าใจและนำมาใช้ได้

“นุ้กับเหล็กหนึ่งกิโลกรัมมีน้ำหนักเท่ากัน แม้ว่าขนาดของมัน
จะไม่เท่ากันก็ตาม”

เจย์ไม่มีข้อโต้แย้งในเรื่องนั้น เพราะมันคือความจริง ความฝันไม่ว่า
เล็กหรือใหญ่ล้วนมีน้ำหนักเท่ากัน แม้ความฝันของเจย์จะดูเล็กและสมถะ
แต่หนทางไปถึงก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายดายนกว่าความฝันของคนอื่น

“เล่นหมากล้อมกันอยู่หรือครับ”

เสียงของจินาธานทำให้เจย์หลุดจากภวังค์แล้วหันไปส่งยิ้มให้
ผู้เป็นพ่อ

“คุยโทรศัพท์เสร็จแล้วหรือครับพ่อ”

“อืม”

เจย์เห็นจินาธานรับคำด้วยสีหน้าเคร่งขรึม เขาเลยอดถามไม่ได้

ว่า

“มีปัญหาคืออะไรครับ”

“ก็ไม่ใช่เชิงลูก”

“หรือฮอปกินส์อยากให้คุณพ่อไปตรวจโบราณสถานอะไรอีก” เจย์เดออย่างไม่ค่อยพอใจนัก ฮอปกินส์ชอบอ้างเรื่องงานวิจัยของสก็อตเพื่อใช้งานพ่อของเขาอยู่เรื่อย

“ครั้งนี้ไม่ใช่ฮอปกินส์หรอก แต่เป็นคนของเราเอง มีการค้นพบอย่างเหลือเชื่อเกิดขึ้นที่บายาโดลิด⁵”

“สเปนหรือครับ”

โจนาธานส่ายหน้า “เม็กซิโก”

เจย์มองพ่อตัวเองอย่างมีนัยก่อนจะอุทานอย่างเข้าใจว่า

“อ้อ เมืองบายาโดลิดในรัฐยูคาตัน เม็กซิโก ที่นั่นเป็นดินแดนของชาวมายานี่ครับ เกิดอะไรขึ้น”

“มีการค้นพบที่น่าตื่นตะลึงที่นั่น มันน่าสนใจ แต่ถ้าเป็นไปได้ เราไม่ควรเคลื่อนไหว เพราะพ่อไม่อยากให้ฮอปกินส์ยื่นมือไปที่นั่น”

เจย์พยักหน้าอย่างเข้าใจ อย่างคราวตุรกี ทรัพย์สินของชาติตุรกีหลายชิ้นถูกนำกลับมาที่โคมาเลีย เพราะฮอปกินส์ให้ทุนชุดค้น ใครจะรู้ว่าหากคนพวกนั้นรู้ว่าการค้นพบสิ่งใหม่ในดินแดนที่เป็นดังหัวใจของศาสตร์เวทมนตร์ในอเมริกากลาง พวกเขาจะไปขโมยอะไรมาอีก

“ลูกพร้อมจะเรียนการใช้ดวงตาของสก็อตหรือยัง”

“พร้อมครับ” เจย์ตอบพลางยกมือขึ้น ปังบอกถึงการเตรียมพร้อมเป็นเวลาเดียวกับที่อัลโมวที่พยายามกินผลไม้จนหมดชุดมือขึ้นอย่างดีใจเหมือนกัน

⁵ เป็นภาษาสเปน เขียนว่า Valladolid

“อัสโมวจะเรียนกับฉันด้วยหรือ” เจย์ถาม

“ข้าจะกินเนื้อ”

“ตอบไม่ตรงคำถามนี่นา”

อัสโมวไม่สนใจ ปีศาจน้อยชุกฉานที่หมดเกลี้ยงให้มาร์กาเรตที่ถือ
แก้วน้ำผลไม้เข้ามาดู เด็กน้อยยิ้มแฉ่งแล้วพูดว่า

“เนื้อ อร่อย”

ทั้งมาร์กาเรตและเจย์ต่างหัวเราะ ขณะที่โจนาธานก็ยิ้มให้
บรรยากาศอันสนุกสนานของคนในครอบครัว ความเครียดที่เกิดจากการ
ค้นพบที่ไม่คาดฝันค่อยๆ จางหายไป

“มาเริ่มกันเถอะ” โจนาธานเอ่ยพลางกวักมือให้เจย์ลุกออกจาก
กระดานหมากล้อมเพื่อเริ่มต้นเรียน

4

สิ่งที่ตามองไม่เห็น

“แต่เดิมาแล้วสก็อตไม่ได้มีดวงตาที่สามารถมองเห็นร่องรอย
ได้ ตระกูลสก็อตของเราสืบเชื้อสายมาจากสุภาพบุรุษที่ทรงปัญญาคน
หนึ่งของประเทศอังกฤษ ชื่อของเขาก็คือ เรจินัลด์ สก็อต”

เจย์เคยอ่านประวัติครอบครัวสก็อตของตัวเองมาแล้ว เรจินัลด์
สก็อต เป็นวุฒิสมาชิกในรัฐสภาของอังกฤษ เกิดใน ค.ศ. 1538 เป็นลูก
ของลูกชายคนที่สองของเซอร์จอห์น สก็อต เขาเป็นผู้เขียนหนังสือ *The
Discoveries of Witchcraft* ตีพิมพ์ใน ค.ศ. 1584 เพื่อโต้แย้งความเชื่อเกี่ยว
กับการล่าแม่มดในหนังสือ *ค้อนของแม่มด* และเสนอแนวคิดที่ว่าเวทมนตร์
เป็นเรื่องที่อธิบายได้โดยใช้หลักเหตุผลและวิทยาศาสตร์ เขาเขียนหนังสือ
เล่มนี้ขึ้นเพื่อปกป้องประชาชนทั่วไป คนแก่ และคนจนที่มักจะถูกเป็น
เป้าหมายของการถูกกล่าวหาว่าเป็นแม่มดจนถูกลงโทษ นำเสียดาย
ที่หนังสือเล่มนี้ได้ถูกพระเจ้าเจมส์ที่ 1 สั่งเผาในเวลาต่อมา

เรจินัล สก็อต แต่งงานสองครั้ง ครั้งแรกกับ เจน คอบบี้ ใน ค.ศ. 1568 มีบุตรสาวด้วยกันหนึ่งคนชื่อ อลิซาเบท ภายหลังภรรยาคนแรกเสียชีวิต เขาแต่งงานอีกครั้งกับแม่ม่ายลูกติดนาม อลิซ คอลย่า อาจเรียกได้ว่าเป็นการแต่งงานที่เหมาะสมมากในยุคนั้น ที่พ่อม่ายกับแม่ม่ายลูกติดมาร่วมชีวิตกัน แต่สิ่งที่คุณคนไม่รู้คือ อลิซ คอลย่า เป็นเหมือนวิท นั่นคือเธอเป็นหญิงสาวที่เกิดในครอบครัวของพ่อมด ซึ่งมีผู้วิเศษในครอบครัว

มีความลึกลับมากมายในตระกูลพ่อมดที่มีผู้วิเศษ ไม่มีการบันทึกไว้ว่าพรสวรรค์นี้สืบทอดกันได้อย่างไร เพราะแม้จะเกิดในตระกูลที่มีผู้วิเศษอยู่ก็ไม่อาจจะระบุตัวคนผู้ได้รับพรสวรรค์นั้นได้

อลิซเป็นหนึ่งในคนที่ไม่ได้รับพรสวรรค์นั้น แต่เธอก็เป็นผู้ใช้ศาสตร์กัลดราบกที่เก่งมากคนหนึ่ง สามีนคนแรกเป็นมนุษย์ธรรมดาและตายตามอายุขัย ทั้งให้เธอกับลูกสาวต้องอยู่กันตามลำพัง จนกระทั่งได้มารู้จักกับเรจินัล อลิซชื่นชมความคิดของเรจินัล ทั้งคู่จึงตกลงแต่งงานกัน แม้จะรู้ว่าสุดท้ายคู่ชีวิตที่เป็นมนุษย์จะต้องตายจากไปก่อนอยู่ดี

ช่วงชีวิตสุดท้ายของเรจินัล เขาค่อนข้างอึดอัด แถมอังกฤษในเวลานั้นเริ่มมีการใช้ความรุนแรงกับคนที่เห็นต่าง เพื่อความอยู่รอด เรจินัลจึงต้องกู้เงินกับฮอปกินส์และกลายเป็นหนี้สินของสก็อตที่ทนายทุกคนต้องชดใช้ในเวลาต่อมา

“...ดวงตาของสก็อตนั้นถือได้ว่าเป็นพรสวรรค์อย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นอย่างไม่มีที่ไปที่ไป อลิซศึกษาเรื่องนี้แล้วได้รับคำตอบเพียงว่า มันอาจเป็นเศษเสี้ยวหนึ่งของความสามารถพิเศษทางสายเลือดผู้วิเศษในตระกูลของเธอ ที่น่าแปลกคือ มันเกิดขึ้นครั้งแรกกับลูกทุกคนของเธอและเรจินัล แต่มันกลับไม่เกิดกับแม่รี ลูกสาวที่เกิดจากสามีเก่าของเธอ”

“แปลกจังเลยนะฮะ”

โจนาธานพยักหน้า

“อาจเพราะความสามารถพิเศษนี้เอง ทำให้เรจินัลกล้าทำสัญญาเงินกู้กับฮอปกินส์ และเป็น ลีโอนาร์ด สก็อต ลูกชายคนโตของเขาที่กำหนดกฎของตระกูลเราทั้งสามข้อ”

“เพราะเขาเป็นคนแรกที่ต้องรับภาระนี้ต่อจากพ่อของเขาสินะครับ”

“ใช่ กล่าวได้ว่าเพราะอาการป่วยเรื้อรังของเรจินัล ลีโอนาร์ดที่ก้าวมาเป็นหัวหน้าครอบครัวในตอนนั้นจึงเสนอให้เรจินัลใช้วิธีนี้ ในเวลานั้น ลีโอนาร์ตก็นอนข้างเข้าใจพลังของดวงตาของสก็อตในระดับหนึ่งแล้ว”

เจย์ชื่นชมบรรพบุรุษคนนี้ น่าเสียดายที่แม้ในห้องนิรภัยจะมีวิญญาณของบรรพบุรุษตระกูลสก็อตอยู่จำนวนมาก แต่เจย์ก็เพิ่งมารู้หลังจากที่ศึกษาฝั่งตระกูลว่า ไม่ใช่ทุกคนที่จะยังคงอยู่บนโลกด้วยการเป็นวิญญาณที่อาศัยในห้องนิรภัยของตระกูล

“...ถึงอย่างนั้นลีโอนาร์ตก็น่าได้ไว้ใจฮอปกินส์ขนาดนั้น จริงๆ ก็ต้องบอกว่ามันยากที่จะไว้ใจทุกคน หากพวกเขารู้ว่าดวงตาของสก็อตทำอะไรได้ ลีโอนาร์ดได้กำหนดให้มีการแบ่งสก็อตออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายนอกกับฝ่ายใน ฝ่ายนอกก็คือคนอย่างพวกเราที่ต้องออกหน้าประสานงาน ส่วนฝ่ายในคือกลุ่มคนที่เหลือที่จะต้องซ่อนตัว พวกเขาเหล่านั้นจะต้องเปลี่ยนนามสกุลไปเป็นนามสกุลอื่น โชคดีที่อลิซเป็นแม่มดและเธอมีอายุยืนยาวมาก จึงช่วยสร้างรากฐานตรงนี้ให้พวกเขาได้”

“คุณยายอลิซยังมีชีวิตอยู่ไหมครับ” เจย์ถามอย่างสนใจ

โจนาธานยิ้ม

“แน่นอน เพราะหัวหน้าตระกูลฝ่ายในคือเธอ...และยังเป็นเธอมาตลอด”

“แล้วทำไมคุณพ่อต้องทำหน้าที่ครัวด้วยครับ”

“เพราะเธอเลือกที่จะเป็นสก็อต ทำให้เธอต้องเสียสละหลายสิ่งหลายอย่าง หากมองจากมุมนี้ หนี้สินของสก็อตก็สร้างภาระให้คอลย่ามากทีเดียว”

เจย์กลอกตาครุ่นคิดก่อนจะพยักหน้าเข้าใจ แม่มีคนหนึ่งจะต้องสละช่วงชีวิตอันยาวนานเพื่อตระกูลของสามีที่เป็นมนุษย์ หลบอยู่ในเงามืด และทำงานอย่างไม่ปรีปากบ่นโดยไม่มีกำหนดสิ้นสุด แคคิดเจย์ก็อดสงสารคุณยายอลิซคนนี้ไม่ได้

“กลับมาที่เรื่องของดวงตา หลายร้อยปีที่ผ่านมาจะมีสก็อตจำนวนหนึ่งทำการศึกษาและพัฒนาการใช้ดวงตาของพวกเรา ข้อมูลต่อจากนี้ที่พ่อจะบอกลูกคือ การตกตะกอนของเหล่านักวิจัยในตระกูล ลูกต้องจำให้ดี เพราะเมื่อเราติดขัดกับตระกูลฝ่ายใดแล้ว นั่นหมายความว่าลูกจะไม่ได้ได้รับความช่วยเหลือจากข้อมูลที่พัฒนาหลังจากนี้อีก หากลูกมีลูก ลูกก็สอนได้แค่สิ่งที่ลูกจดจำ หรือพัฒนาขึ้นเองเท่านั้น”

“ผมยังมีคุณพ่อไงอะ” เจย์แย้ง

โจนาธานยิ้มกว้างแล้วเอ่ยเข้าเรื่อง

“ตั้งแต่ลืมตาดูโลก ดวงตาของสก็อตก็จะมองเห็นสิ่งที่ไม่เหมือนคนอื่น ดวงตาของเราจะมองเห็นสิ่งที่ตาคนทั่วไปไม่สามารถมองเห็น จากการเก็บข้อมูล ความชัดและรายละเอียดที่ดวงตาแต่ละคนมองเห็นจะไม่เท่ากัน ความชัดเจนในการมองเห็น ‘ร่องรอย’ จึงเป็นเหมือนคุณสมบัติหลักในการคัดเลือกผู้นำตระกูล แต่โดยทั่วไปแล้วดวงตาของสก็อตจะมองเห็นสปีริตทุกชนิดที่ไม่ใช่เวทมนตร์ชั้นสูงปกปิดตน”

“อย่างคุณคาร์เนจหรือซาฮาหรืออะ” เจย์ยกตัวอย่าง

“ใช่ วิญญาณ ปีศาจ ภูตอากาศ และที่สปีริต ดวงตาของเราจะ

มองเห็น อันนี้ไม่รวมการได้ยินเสียงที่เราจะได้ยินจากแค่สปีริตบางประเภทเท่านั้น แต่ขั้นพื้นฐานสก็อตจะเห็นร่องรอยพื้นฐานทั้งหมด ทวนกฎสามข้อของพวกเราสิ”

เจย์ชูนิวรี่ นิวกลาง และนิวนางที่ละนิวเพื่อไล่ลำดับพลางเอ่ยว่า “หนึ่ง มองได้ แต่อย่าสัมผัส สอง สัมผัสได้ แต่ห้ามพูดคุย และสาม หากพูดคุยไปแล้วต้องรับผิดชอบทั้งหมด”

“การมองเห็นคือจุดเริ่มต้น ลีโอนาร์ด สก็อต ได้สรุปความสามารถของดวงตาสก็อตเอาไว้ว่า ในการมองเห็นนั้นยิ่งเรามองเห็นชัดเท่าไร โอกาสถูกครอบงำหรือทำร้ายโดยร่องรอยเหล่านั้นยิ่งสูง ร่องรอยบางชนิดจะสร้างพันธะกับเราทันทีที่สัมผัส ดังนั้นการไม่สัมผัสจึงเป็นหนึ่งในการป้องกันที่ดีที่สุด แต่หากพลาดสัมผัสไปแล้ว การลดการมีปฏิสัมพันธ์อย่างการไม่พูดคุยกับร่องรอยเหล่านั้นก็ยิ่งจะพอฟ่อนหนักเป็นเบาได้”

“แต่ถ้าทำทั้งสองอย่างไปแล้วก็ต้องรับผิดชอบสินะครับ” เด็กชายเอ่ยพลางเหลือบมองกิติมที่ตอนนี้ลอยตัวเล่นหมากล้อมกับเถาจึงหงแทนเขาแล้ว

“การมองเห็นหมายถึงการรับรู้ การสัมผัสคือการยืนยันตัวตน และการพูดคุยคือการสร้างความสัมพันธ์ หากทำครบกระบวนการ เราจึงไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบได้ นั่นคือกฎของพลัง หลายร้อยปีที่ผ่านมา มีสก็อตหลายคนพยายามหาทางแก้ไข แต่สุดท้ายก็ต้องยอมรับเหมือนกับลีโอนาร์ดที่เป็นผู้ใช้พลังนี้เป็นคนแรก เขาเขียนบทสรุปความสามารถนี้เอาไว้อย่างกระชับก่อนจะเสียชีวิตว่า...”

“กฎคือสิ่งที่จริงเสมอ และสิ่งที่รออยู่หลังทำผิดกฎคือบทลงโทษที่ไม่มีทางผ่อนปรน ซึ่งต้องพิสูจน์และได้พิสูจน์แล้ว” เจย์เอ่ยคำพูดที่ราวกับตราประทับถึงสิ่งที่คนของสก็อตต้องยอมรับเมื่อได้ครอบครอง

ความสามารถพิเศษเพียงหนึ่งเดียวในโลก

“แต่ไม่ใช่واهر่ายร้อยปีนี่ไม่มีคนลอง ผลคือไม่มีใครฝ่าฝืนกฎได้”

เจย์สูดหายใจลึกแล้วเอ่ยขึ้นว่า “มันเหมือนคำสาปมากกว่าพรวิเศษนะครับ”

“หึๆ ใช่ และมันเป็นคำสาปที่ทำให้พวกเราสก็อตกลายเป็นสิ่งมีชีวิตประหลาดในโลกเวทมนตร์นี้” โจนารานพูดแล้วเอ่ยต่อว่า

“ไม่ใช่พอมด แต่สามารถศึกษาและเข้าใจเวทมนตร์ แม้จะใช้เวทมนตร์ไม่ได้ แต่กลับมีดวงตาที่มองเห็นร่องรอยของทุกเวทมนตร์อย่างไม่มีการยกเว้น...”

ต่อให้เจย์เป็นเด็ก เขาก็ฟังน้ำเสียงของโจนารานออกว่ามันเต็มไปด้วยความภาคภูมิใจที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่พูด

“...และพวกเราครอบครองความสามารถที่จะนำร่องรอยเหล่านั้นกลับไปยังที่ที่จากมา” โจนารานเอ่ยถึงจุดนี้ก็ยกนิ้วชี้กับนิ้วกลางข้างขวาริ้นปัดดวงตาข้างเดียวกันแล้วดึงออกช้าๆ พร้อมกับส่ายใบพล้งที่เจย์เคยเห็นเขาทำที่ตุรกี

ขณะที่โจนารานยื่นอีกมือไปสัมผัสกระดานหมากล้อม เขาก็สะบัดมือที่มีส่ายใบพล้งจนส่ายใบนั้นขาดลง

วืด!

ตัวอักษรจีนโบราณไหลตามมือโจนารานที่แตะกระดานอยู่ เขาใช้มือข้างที่มีส่ายใบนั้นนำส่ายใบไปพันหุ้มตัวอักษรเหล่านั้นอย่างรวดเร็ว ไม่นานตัวอักษรจีนก็หายวับไปเหลือเพียงฝุ่นสีเงินระยิบระยับเพียงเล็กน้อยที่ถูกพัดหายไปในเวลาต่อมา

“ว้าว! ตัวอักษรจีนพวกนั้นคืออะไรครับ”

“ชื่อคนสร้างกระดานหมากล้อมนี้”

เถาจึงหงตอบพลางมองโจนาธานอย่างสนใจ ณ ตอนนี้อย่างไม่มีใครในโลกเวทมนตร์ไม่รู้จักความสามารถของสก๊อต แต่ยากที่จะได้เห็นกับตาตัวเอง เพราะอย่างที่เรา สก๊อตที่เปิดเผยตัวมีเพียงโจนาสและโจนาธาน สก๊อต แม้ว่าเจย์จะเป็นทายาทของทั้งสอง แต่ก็ยังเด็กเกินไป และไม่ใช่ว่าทุกคนที่จะโชคดีได้มานั่งฟังข้อมูลลับของตระกูลเหมือนพวกเขา

“พอส่งร่องรอยนั้นไปไหนหรือครับ” เจย์ถามอย่างตื่นเต้น

“ร่องรอยนี้เป็นแค่ความทรงจำที่ตกค้าง สายใยของสก๊อตจะสลายมันทันที”

“แล้วเราจะรู้ได้ยังไงครับว่าร่องรอยนี้เป็นร่องรอยที่ตกค้าง หรือว่าร่องรอยของใคร”

โจนาธานยิ้มพลางใช้นิ้วชี้กับนิ้วกลางของทั้งสองมือปิดเปลือกตาของเจย์ ความมืดมิดที่เกิดขึ้นทำให้เจย์นิ่งไป

“ตั้งสติ จิตของลูกต้องนิ่งแล้วลองค้นหาในความมืดว่าลูกมองเห็นอะไร”

ตอนแรกเจย์เกือบจะหลุดปากแล้วว่าเขามองไม่เห็นอะไรเลย แต่เสี้ยววินาทีในความมืดมิดก็เกิดจุดแสงสีน้ำเงินขึ้น

“ผมเห็น...”

“ตามมันไป” โจนาธานเอ่ยแทรกขึ้น

เจย์เพ่งจิตผ่านความมืดทำให้จุดสีน้ำเงินนั้นค่อยๆ ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ แล้วยิ่งเจย์เข้าไปใกล้จุดแสงนั้นมากเท่าไร เขาก็ยิ่งเห็นรายละเอียดว่ามันไม่ได้เป็นดวงไฟปกติ แต่คือกลุ่มม้วนเส้นไหมสีน้ำเงินเรืองแสง เส้นไหมเหล่านั้นกำลังพุ่ง พัน และหมุนวนคล้ายกับดาวหางที่เคลื่อนตัวอยู่รอบจุดศูนย์กลาง

“พ่อครับ มันมีเส้นใยวิ่งวนเต็มไปหมด!” เจย์อุทาน เพราะความ

ตกใจของเขา ภาพในจิตจึงหายไป เจย์ผละออกขณะที่โจนาธานชักมือ
ออกจากเปลือกตาเด็กชายแล้วยื่นมือไปรองท้ายทอยเจย์อย่างทันท่วงที
เจย์เปิดตาขึ้นอย่างตกใจ “เส้นพวกนั้นคืออะไรครับ”

โจนาธานดึงมือกลับพลางตอบว่า

“พวกเราเรียกมันว่า ‘ด้ายประสานเอกภพ’ ตามความสามารถ
ของมัน แต่ท่านลีโอนาร์ดได้ตั้งทฤษฎีหนึ่งเกี่ยวกับเส้นด้ายพวกนี้ว่า
พวกมันมีคุณสมบัติคล้ายสิ่งหนึ่งในตำนานเทพเจ้ากรีกโบราณ”

ดวงตาของเจย์ทอประกายประหลาดใจทันที เพราะเขานึกถึงชื่อ
หนึ่งขึ้นมาพร้อมกับที่ได้ยินชื่อนั้นหลุดออกจากปากของผู้เป็นพ่อว่า

“เส้นด้ายแห่งโชคชะตาของเทพีมอยเร⁶”

เจย์ถึงกับพูดไม่ออก เพราะสิ่งนี้ยิ่งใหญ่เกินกว่าที่เขาจะเข้าใจได้
‘เทพีมอยเรเลยนะ!’

อารยธรรมกรีกโบราณอยู่ในยุครุ่งเรืองเมื่อ 2,700-400 ปีก่อน
คริสตกาล มีศูนย์กลางอยู่บนคาบสมุทรอิตาลี ขยายอาณาเขตขึ้นไปถึง
พื้นที่บางส่วนของฝรั่งเศสและไอร์แลนด์มาทางใต้จนเชื่อมกับพื้นที่ตอนเหนือ
ของทวีปแอฟริกา ดินแดนแห่งนี้รวบรวมอารยธรรมของหลากหลาย
อาณาจักร หากจะนับย้อนตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์ ความรุ่งเรือง
ของอารยธรรมนี้ก็อาจย้อนไปไกลถึง 7,250 ปีก่อนคริสตกาลเลยทีเดียว

อารยธรรมกรีกจึงทรงอิทธิพลอย่างมากต่อโลก ตั้งแต่สิ่งที่จำเป็นต้อง
ได้อย่างอาคารบ้านเรือนไปจนถึงสิ่งที่จำเป็นไม่ได้ด้วยความเชื่อ ศาสนา
หรือแม้แต่การเมืองการปกครอง หนึ่งในสิ่งที่โดดเด่นเมื่อพูดถึงอารยธรรม

⁶ ภาษากรีก Moirai ในภาษาอังกฤษเขียนว่า Moirae หรือ Moerae หรือเรียกอีก
ชื่อคือ The Fates

นี่คงไม่พ้นเรื่องราวของตำนานเทพเจ้ากรีกโบราณ ซึ่งหลายคนอาจเข้าใจว่าเป็นเพียงนิทานปรัมปรา แต่ในความเป็นจริงตำนานเทพเจ้ากรีกโบราณนั้นเป็นตัวแทนของความเชื่อทางศาสนาและภูมิปัญญา

ยกตัวอย่างเรื่องราวของเทพีมอยเร ชาวกรีกโบราณตั้งคำถามว่าชีวิตของมนุษย์นั้นใครเป็นผู้กำหนด มนุษย์กำหนดชีวิตตัวเองได้ไหม พวกเขาพยายามหาคำตอบเกี่ยวกับคำถามนี้และได้คำตอบว่า มนุษย์ไม่สามารถกำหนดชีวิตตัวเองได้ เพราะถ้าทำได้ มนุษย์จะต้องรู้วันตาย และพวกเขาก็ยังอธิบายถึงผู้ที่กำหนดโชคชะตาของมนุษย์ไว้ด้วยว่า ผู้ที่ควบคุมชะตาของมนุษย์ก็คือ เทพีมอยเร ที่เป็นบุตรของเทพซุสกับเทพีเทมิส โดยคำเรียก ‘เทพีมอยเร’ นั้นเป็นการเรียกรวมเทพีสามองค์ที่มีหน้าที่ดูแลโชคชะตามนุษย์ในแต่ละช่วงเวลา และมีความสามารถยังรู้อดีตและอนาคต

เทพีองค์หนึ่ง คลอโท (Clotho) เป็นผู้ปั่นเส้นด้ายแห่งชีวิต รับหน้าที่ดูแลช่วงเวลาแห่งการกำเนิดชีวิต เปรียบได้กับเป็นผู้ดูแลอดีต

เทพีองค์ที่สอง แลคีลิส (Lachesis) เป็นผู้ทอเส้นด้าย ฝึมองผู้คนในช่วงเวลาวัยเด็กไปจนถึงวัยชรา เปรียบได้กับผู้ดูแลปัจจุบัน

เทพีองค์ที่สาม อโทรพอส (Atropos) เป็นผู้ตัดเส้นด้าย เป็นผู้กำหนดช่วงเวลาสุดท้ายที่มนุษย์จะใช้ชีวิตบนโลก เปรียบได้กับผู้ดูแลอนาคต

ตำนานกรีกไม่ค่อยได้พูดถึงเทพีทั้งสามเท่าไร เพราะไม่ค่อยมีประวัติโดดเด่น แต่ยามใดที่พวกนางปรากฏตัวก็มักจะเกี่ยวพันกับการเปลี่ยนแปลงชะตากรรมของใครหลายคนเสมอ เรียกได้ว่าเทพเจ้าทุกองค์ต่างหวาดกลัวพวกนาง ไม่เว้นแม้แต่เทพเจ้าซุส เพราะอำนาจชี้ขาดในการตัดสินเป็นตายของชะตาชีวิตนั้นอยู่ในมือพวกนางนั่นเอง

ความเชื่อเรื่องเทพเจ้าแห่งโชครະตาไม่ได้มีแต่ในสังคมตะวันตก ในสังคมตะวันออกก็มีความเชื่อที่คล้ายคลึงกัน ยกตัวอย่างเช่นชนชาติจีนเชื่อว่าเทพเจ้าให้ส่วยเอี้ยเป็นผู้คุ้มครองโชครະตาของมนุษย์ ซึ่งคำเรียก ‘ให้ส่วยเอี้ย’ เป็นทั้งชื่อของเทพเจ้าและชื่อดวงดาว ชาวจีนเชื่อว่าในแต่ละปีจะมีเทพเจ้าหนึ่งองค์เดินทางโคจรมาคุ้มครองมนุษย์ในปีนักษัตรนั้นๆ สลับหมุนเวียนไปได้ประมาณ 5 รอบปีนักษัตร นับเป็นจำนวน 60 องค์

เทพเจ้าให้ส่วยเอี้ยเป็นเทพเจ้าคุ้มครองชะตาชีวิตตามโหราศาสตร์ของจีน ผู้ที่นับถือลัทธิเต๋าเชื่อว่าเทพเจ้าองค์นี้มีหน้าที่ดูแลควบคุมความดีและความชั่วของมนุษย์ จึงเป็นเทพเจ้าเก่าแก่ที่มีคนนับถือมานานกว่า 3,000 ปี และจัดพิธีไหว้เจ้าขึ้นทุกปีในวันตรุษจีน เพื่อขอให้เทพเจ้าคุ้มครองดวงชะตา ซึ่งคำว่า ‘เส้นด้าย’ นั้นก็ปรากฏในความเชื่อของจีนในรูปแบบของคำว่า เชือกแดงแห่งโชครະตา

เชือกแดงแห่งโชครະตา หรือหงเซียนเป็นหลักฐานว่ามนุษย์บางคน ถูกกำหนดชะตาให้มาคู่กัน โดยแต่ละคู่จะมีเชือกสีแดงที่มองไม่เห็นผูกอยู่ที่ข้อเท้าของแต่ละฝ่าย เทพเจ้าที่ผูกเชือกแดงนี้มีชื่อว่า เยว่เซี่ยเหลา หรือผู้เฒ่าจันทราตนเอง ความเชื่อเรื่องด้ายแดงยังปรากฏอยู่ในความเชื่อของคนญี่ปุ่น เพียงแต่ด้ายของพวกเขาไม่ได้ผูกอยู่ที่ข้อเท้า ทว่าเป็นนิ้วก้อยแทน

ไม่ว่าจะเป็นความเชื่อทางฝั่งตะวันตกหรือตะวันออก วัตถุที่เชื่อมโยงกับโชครະตามนุษย์ก็คือ ‘ด้าย’ เหมือนกัน และในตอนนี้นักวิจัยก็รู้ว่า ‘ด้ายแห่งโชครະตา’ เป็นหลักฐานเชิงประจักษ์ของพลังของสก็อตอีกด้วย

“มันเป็นเรื่องจริงหรือครับพ่อ พวกเรา...”

โจนาธานยิ้มปลอบลูกชายพลางตอบว่า

“มันเป็นทฤษฎี เพราะในความจริงด้ายประสานเอกภพของ

พวกเราไม่มีอำนาจในการควบคุมชะตาชีวิตใคร แต่มีพลังที่ทำให้เราสามารถนำเศษเสี้ยวของโชคชะตานี้กลับไปยังเจ้าของ”

เจย์คิดตามก็รู้สึกสมเหตุสมผล หน้าที่ของสก็อตคือ การนำร่องรายนันท์กลับสู่ถิ่นเดิม หากมองว่าเส้นด้ายแห่งโชคชะตาเป็นของคนผู้หนึ่ง การที่มันขาดหายหรือถูกนำเอาไปใช้อย่างไม่ถูกต้องคงเป็นเรื่องไม่ดีแน่

“แล้วจะรู้ได้ยังไงครับ ว่าอันไหนเป็นเส้นด้ายแห่งโชคชะตา อันไหนเป็นเพียงร่องรอยที่สูญสลายไปได้”

“ลูกรู้จักเทพีมอยเรนี”

เจย์พยักหน้า โจนาธานจึงอธิบายต่อว่า

“เส้นด้ายที่สก็อตครอบครองมีความสามารถคล้ายกับพลังของเทพีทั้งสามองค์ ซึ่งก็หมายความว่าพลังของด้ายประสานเอกภาพแบ่งออกเป็นสามรูปแบบ ซึ่งเราเรียกตามชื่อของเทพีทั้งสามเลย”

มือของโจนาธานขยับอีกครั้ง เขาดึงเส้นใยยาวประมาณหนึ่งฝ่ามือออกมาหนึ่งเส้น ในตอนนี้เองที่เจย์เพิ่งจะเข้าใจว่าเส้นใยพลังของพอมีสี่เงิน ขณะที่เส้นใยของเขานั้นเป็นสีน้ำเงิน

“มันแตกต่างกันหรือเปล่าล่ะ” เจย์คิดแล้วทั้งความสงสัยนั้นไปก่อน

“รูปแบบที่หนึ่ง โคลโท คือ การสร้างเส้นด้ายติดตาม เมื่อที่ลูกคงเห็นเส้นด้ายในจิตของลูกแล้ว”

“ครับ”

“มันดูยุ่งเหยิงใช่ไหม”

เจย์พยักหน้า

“ลูกจะต้องฝึกฝนจิตให้แข็งแกร่งพอที่จะควบคุมเส้นด้ายเหล่านั้น พุดง่าย ๆ ก็คือ จิตของลูกต้องทำหน้าที่เป็นเครื่องกรอด้าย สางเส้นด้ายที่ยุ่งเหยิงเหล่านั้น แล้วดึงมันออกมาใช้อย่างเหมาะสม ความยากง่าย

จะขึ้นอยู่กับการจับคู่ของเส้นด้ายแห่งโชคชะตากับร่องรอย ยกตัวอย่าง เช่นลูกอาจเชื่อมต่อเส้นใยพลึงกับเอเทมมูได้ง่ายกว่าสิ่งที่ลูกไม่รู้จัก”

หากเป็นก่อนหน้าที่จะได้เห็นเส้นด้ายของตัวเอง เจย์คงคิดว่าไม่ยาก แต่พอนึกถึงความวุ่นวายนั้นเจย์น้อยก็ถึงกับเหงื่อตกเพราะหนักใจเลยทีเดียว

“รูปแบบที่สอง แลกคิลิส คือ การติดตาม เป็นการนำเส้นใยนั้นติดตามสิ่งที่เราต้องการ ทำได้ทั้งแบบที่พ่อเคยทำกับลูกตอนลูกงบบ่อสมบัติ และแบบที่ลูกทำเพื่อตามหาร่างของเอเทมมู รูปแบบพลังนี้มักเกิดและควบคุมง่ายที่สุด เพราะอาศัยเพียงความตั้งใจของเราเท่านั้น คนที่มีพื้นฐานทางจิตที่แข็งแกร่งเช่นลูกที่ฝึกการนั่งสมาธิเพื่อควบคุมเปลวไฟแห่งจิตวิญญาณจะทำได้เร็วกว่าคนอื่น”

“ผมควรตั้งใจให้ใหม่ครับที่ผมพอจะมีพื้นฐานอยู่บ้าง”

โจนาธานหัวเราะแล้วพูดต่อว่า

“รูปแบบที่สาม อโทรพอส คือการทำลายร่องรอย เหมือนกับที่พ่อทำเมื่อกี้ โดยปกติแล้วพวกเราจะไม่เลือกใช้รูปแบบนี้ ถ้าไม่แน่ใจจริงๆ ว่าร่องรอยนั้นเป็นแค่ร่องรอยความทรงจำธรรมดา ทั้งหมดทั้งมวลแล้วลูกต้องพึงระลึกเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งไว้ด้วย”

โจนาธานมองลูกชายอย่างจริงจัง ทำให้เจย์รู้สึกว่าจะต้องจดจำคำเตือนนี้เอาไว้ให้ได้

“สาเหตุที่ต้องมีการตั้งกฎสามข้อของสก็อต เพราะเส้นด้ายเหล่านั้นล้วนมีเจ้าของ ไม่มีใครรู้ว่าทำไมสายเลือดของสก็อตถึงได้รับพลัง และเมื่อได้รับมาแล้ว เราก็ทำได้เพียงอยู่ร่วมกับมัน แต่จากการเก็บข้อมูลของสก็อตตลอดหลายร้อยปีนี่บอกเราได้ อย่างหนึ่ง”

“อะไรครับพ่อ”

“เมื่อไรที่เราสูญเสียเส้นด้ายทุกเส้นในห้วงจิตของเราไป พวกเรา
จะตาย...โดยไร้วิญญาณ”